

வினாழிய்ப்போராட்டம்

இரா. நெடுஞ்செழியன்.

37

★ ★ திராவிடப்பண்ணை ★ ★ ★ ★ ★

ஆசிரியர் :

இரா. நெடுஞ்செழியன் M. A.

திராவிடப் பண்ணை

முதற் பதிப்பு—2000

அக்டோபர் 18-10-48

விலை ரூ. 1—0—0

மொழிப் போரட்டம்

பத்து ஆண்டுகள் உருண்டோடிய ^{எழிறகு} மீண்டும், மொழிப் போரட்டம் ^{அருட} தமிழ்நாட்டில் ^{டிவ} எழுந்துள்ளது.

1938-ல் சென்னை மாகாணத்தில், காங்கிரஸ் கட்சியினர் மந்திரி சபையிலிருந்தபொழுது, இந்தி மொழியைக் கட்டாயப் பாடமாக நடுத்தரப் பள்ளிகளில் வைத்தனர். அரசியலாரின் அந்தப் போக்கு கல்விமுறை பற்றிய சிறு மாறுதலாகக் கருதப்படவில்லை; தமிழ் நாட்டிற்குப் பொருந்தாத ஒரு செயலாகவே கருதப்பட்டது. தமிழ் மொழி அறிஞர்களும், மொழியாராய்ச்சியாளர்களும் அதை எதிர்த்தனர். இந்தி மொழி கட்டாயம் என்றதும் அப்பொழுது கருர் அறிவுதயக் கழக-ஆசிரியராக விளங்கிய ஈழத்துச் சிவானந்த அடிகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்த நாவலர் ச. சோமசுந்திர பாரதியார், பல்லாவரம் பொது நிலைக்கழக ஆசிரியர் மறைமலை யடிகள், பல்கலைப் புலவர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் தமிழவேள், த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, பெரும் பேராசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர் முதலாயினோர் அரசியலாரின் கொள்கையைக் கண்டித்

இந்திக்கு எதிர்ப்பு வலுத்து; இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் உருண்டு திரண்டது. பிரச்சினை பேசுங்கட்டத்தைக் கடந்து, போராட்டக் கட்டத்தை அடைந்தது. போராட்ட வீரர்கள் சென்னை நோக்கி விரைந்தனர். பாசறை அமைக்கப்பட்டது; களங் காணப்பட்டது. சென்னை இந்து தியலாஜி கல் உயர்நிலைப் பள்ளியின் முன் மறியல் போராட்டம் துவங்கியது. தோழர் சி. டி. நாயகம், கருவூர் அறிவுதயக் கழக ஆசிரியராக இருந்த ஈழத்து சிவா ளந்த அடிகள் முதலாயினோர் ஆணையாளராக நியமிக்கப்பட்டனர். மறியல் ஆரம்பித்ததும் மந்திரி சபை அடக்குமுறைக் கடுமையை வீச ஆரம்பித்தது. வீட்டிற்குள் வந்தவனை விரட்டியடிக்கக் கையில் கிடைத்ததை உபயோகிப்பேன் என்று முதலமைச்சர் ஆச்சாரியார் பேசினார். எந்த இந்திய பினல் கோடு சட்டத்தை உடைத்தெறியப் போவதாகக் காங்கிரஸ் வீரர்கள் வீர முழக்க மிட்டனரோ அந்தப் பினல் கோடு சட்டத்தை ஆட்சிமன்றம் ஏறிய பிறகு, அவர்கள் அனைத்து முத்த மிடத் தயங்கினார்களில்லை. அதிலிருந்து பிறந்த திருத்தச் சட்டங்கள் பலவும் இந்தி எதிர்ப்பாளர்கள் மீது வீசப்பட்டன.

தமிழகத்துக்குள் கேள்வி முறையில்லாது நுழைந்த இந்தியைத் தமிழ் மக்கள் எதிர்க்கத்துணிந்தனர். “வீட்டிற்குள் வந்தவனை விரட்டியடிக்கக் கையில் கிடைத்ததை உபயோகிப்பேன்” என்று ஆச்சாரியார் கூறினாரே உவமானம் அது போல, அது சற்று அவசரத்தில் - அவருக்காக -

அவரால் சொல்லப்பட்டதாகும். உவமானம் அவருக்குப் பொருந்துவதைவிட தமிழக மக்களுக்குச் சரியாகப் பொருந்தக்கூடியதாகும். வீட்டிற்குடைய தமிழர்கள் வெளியிலிருந்து வந்த இந்தியை விரட்டியடிக்க ஆரம்பித்தார்கள், ஆச்சாரியார் சொல்லிக்காட்டியதற்கொப்ப.

பெரியார் ஈ. வெ. ராமசாமி தலைமையின்கீழ் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் தமிழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. அதை அலட்சியப்படுத்தச் சொல்லிற்று ஆச்சாரியாரின் ஆணவம்; அதைக் கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்தது மக்களின் ஆர்வம். “நாட்டு மொழியைக் காக்க வீட்டிற்கொரு பிள்ளை தேவை” என்று அறிஞர் அண்ணாத்துரை அவர்கள் முழக்கமிட்டார். சர். ஏ. டி. பன்னீச்செல்வம், தோழர்கள் கே. ஏ. பி. விசுவநாதம், அ. பொன்னம்பலனார் போன்றவர்கள் நாட்டின்திக்கெட்டும் பவனி வந்து, வீரவுரை ஆற்றி வெற்றிக் களிப்பூட்டினர். காவியம் தீட்டும் கவிஞரிலிருந்து, கமண்டலம் ஏந்தி நாடு சுற்றிவரும் காவிவேட்டிக்காரர்கள் வரையுள்ள பல்வேறு பிரிவினரும் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டனர். ஆயிரத்தைந்தூற்றுக்கு மேற்பட்ட அருந்தொண்டர்கள் சிறைக்கூடத்திலே தள்ளப்பட்டார்கள். பச்சிளங்குழந்தைகளைக் கையிலேந்திய நங்கைமாரும், தலைநரைத்துப்போன மூதாட்டியரும் வெஞ்சிறை நண்ணினர். மாதர் மாநாட்டில் தாய்மார்களை இந்தியை எதிர்த்துப் போரிடும்படியாகச் சொல்லித் தூண்டினார் என்ற குற்றமும், வேரோர் குற்றமும் சாட்டப்பட்டு 2 ஆண்டு கடுங்காவல் தண்டனையும்

ஆயிரம், ஆயிரம் ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப் பட்டு, பெரியார் ஈ. வெ. ரா. பெல்லாரி சிறையில் சாதாரணக் கைதியைப் போல சிறைவைக்கப்பட்டார். தோழர்கள் சி.என். அண்ணுத்துரை, சி. டி. நாயகம், அடிகள் போன்றாரும் தலைதாழாச் சிங்கமெனச் சிறையிலே கிடந்தனர். ஆச்சாரியார் அரசாங்கம் தாளமுத்து, நடராசன் என்ற இரு தொண்டர்களையும் மனிதர்களாக ஏற்றுத் திருப்பித் தரும்போது பிணங்க ளாகக் கொடுத்தது வேதனை மிகுந்த காட்சி! எனினும் வேதனையுள்ளங்கள் வெடி மருந்துச்சாலைகளாகவே காட்சியளித்தன.

தலைவர்களையும் தொண்டர்களையும் சிறையிலடைத்துவிட்டால் இயக்கத்தின் வேகம் தணிந்து நசித்துவிடும் என்று மந்த மதியினர் எண்ணியிருந்தனர். அதற்கு மாறாக இயக்கம் வளர்ந்தது; எழுச்சி அடங்குவதாயில்லை. மந்திரிமார்களுக்குச் சென்றவிடமெல்லாம் எதிர்ப்பு. எதிர்ப்பின் அடையாளமாகக் கறுப்புக்கொடிகள் காட்டப்பட்டன. மந்திரிகள் திரும்பிப்பார்க்குந் திசைகளிலிருந்தெல்லாம் “திரும்பிப்போ” என்ற முழக்கம். எங்கணும் கண்டனம். ‘இந்தி ஒழிக’, ‘தமிழ் வாழ்க’ என்ற பேரொலி! மக்களின் நடுவிலே பவனிவரவேண்டிய மந்திரிகள் பதுங்கிச் சென்ற இடங்கள், ஓடிஓளிந்த சமயங்கள், கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலிறுக்க முடியாமல் ஓடிப்போன சந்தர்ப்பங்கள், பேசுவதற்கென அழைக்கப்பட்டுக் கைவிடப்பட்ட கூட்டங்கள், வெட்கித் தலைகுனிந்த நேரங்கள் எவ்வளவோ! “இவ்வளவு தூரம் தகராறு முற்றிவிடும் என்று

தெரிந்திருந்தால் இதில் தலையிட்டிருக்கமாட்டேன்” என்று சொல்லி ஆச்சாரியார் மனங்கலங்கினார். ஆனால் மயக்கம் அப்பொழுதும் தீர்ந்தபாடில்லே. ‘ஒரு கை பார்த்து விடுவேன்’ என்று இறுமாப்புடன் கூறிய அந்த ஆரம்ப கட்டத்திலேயே இந்தத் தெளிவு பிறந்திருக்கவேண்டும். ஏனோ பிறக்கவில்லை!

சென்னையில் அலைகடலை யடுத்துப் பரந்து கிடக்கும் மணற்பரப்பில்-மக்கள் கடல், பலதடவைகள் தேங்கிற்று. மக்கள் இலட்சக் கணக்கில் கூடினர். மைல் கணக்கில் நீண்ட ஊர்வலங்கள் நடைபெற்றன. திருச்சியிலிருந்து பெரும்படையொன்று கிளம்பிச் சென்னையைச் சேர்ந்தது. இவ்வளவும் இந்தியைத் தமிழ்நாடு ஏற்காது என்று எச்சரிக்க. அந்த அளவு சக்தியை இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் கொண்டிருந்தது ஆச்சரியமானது. எதிர்ப்பின் அளவும், சக்தியும் கூட அல்ல; அவ்வளவு மாபெரும் மக்கட்கடலை ஈர்த்த இயக்கம், மிக அமைதியான முறையில் நடந்ததுதான்.

மக்களின் எதிர்ப்புச் சக்தியைத் தாங்கமாட்டாமல், நாள்தோறும் நலிவடைந்து கொண்டிருந்த மந்திரி சபை, அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தீர்மானப்படி, ஆட்சிபீடத்தை விட்டு அகல வேண்டி நேரிட்டது. காங்கிரஸ் மந்திரி சபை கலைந்ததும், கட்டாய இந்தியும் கைவிடப்பட்டது. சிறைவாயிலும் திறக்கப்பட்டது, தலைவர்களும் தொண்டர்களும் வெற்றிக்களிப்போடு வெளியேறினர்.

இது ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்திஎதிர்ப்புப் போராட்டம் நடந்தவிதமும் அதன் முடிவுமாகும்.

இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் முடிவு மறு மலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஆரம்பமாயிற்று. போராட்டம் நின்றவுடன் தமிழ்த்தென்றல் தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களிலெல்லாம் வீசத்தொடங்கிற்று. மக்கள் உள்ளத்தில் அரும்பிய தமிழ்ப்பற்று பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் மீது தாவ ஆரம்பித்தது. அவைகளிலிருந்து தமிழகத்தின் நாட்டுவளம், மொழிவளம், இனப்பண்பாடு ஆகியவை புலப்பட்டன. மொழிப்பற்று இனப்பற்றிற்கும், இனப்பற்று நாட்டுப்பற்றிற்கும் கொண்டுபோய்விட, “தமிழ்நாடு தமிழருக்கே” என்ற உரிமை வேட்கைக் குரல் எழுந்தது.

தமிழகம் வடநாட்டானுக்கு சந்தைக்கடையாகவும், வெள்ளையனுக்கு வேட்டைக்காடாகவும் விளங்குவது மக்களுக்கு உணர்த்தப்பட்டது. ஆட்சிபீடத்திலிருந்து வெள்ளையனை நீக்கவும், வாணிகத்திலிருந்து வடநாட்டானை விரட்டவும் வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி மக்களிடத்தே கிளர்ந்தெழுந்தது. இரண்டாவது போருக்குப்பின் உலகில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையின் காரணமாக, வெள்ளையன் தானாகவே விலகிச் செல்ல நேரிட்டது. தமிழகம் உள்ளிட்ட இந்திய துணைக்கண்டம் வெள்ளை ஏகாதிபத்திய ஆட்சிப்பிடியினின்றும் விடுதலை பெற்றது என்றாலும், அதற்குப் பிறகும் தமிழகம் (திராவிடம்) தனித்து வாழ வழியில்லாமல், வட

நாட்டு ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்குட்பட்டு, முன்பிருந்ததைப்போன்ற நிலையிலேயே வாழும்படி ஏற்பட்டு விட்டது. தமிழகத்தின்—அதாவது திராவிடத்தின் பொருளாதாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும் வடநாட்டாரின் ஆதிக்கம் வளர்ந்தது. வடநாட்டு ஆதிக்கப் பிடியிலிருந்து தென்னாடு விலகித் தீரவேண்டும் என்ற எண்ணம் சற்று வலுவடைய ஆரம்பித்தது. அதன் விளைவாக, (தமிழும் அதனைச் சேர்ந்த குழுமொழிகளும், அவைகளைப் பேசுவோரின் கலாச்சாரமும், வரலாறும் ஆகிய இவைகள் வடநாட்டுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டனவாக விளங்குவதால் திராவிடம் வடநாட்டிலிருந்து பிரிவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்ற தெளிவு பிறந்தது. அதன் பிறகு திராவிடன், திராவிடம் என்ற உணர்ச்சி மக்களிடத்தே அரும்பத் தொடங்கவே “திராவிடநாடு திராவிடருக்கே” என்ற ஒலி திராவிடரின் இலட்சிய கீதமாக மாறிற்று.)

மொழிப் போராட்டத்தில் உருவாகிய மறுமலர்ச்சி இயக்கம் கலாச்சார வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளில் இறங்கி, பிரிவினைத் திட்டத்தை வலியுறுத்தும் அரசியல் இயக்கமாக மாறியது. வடநாட்டுப் பொருளாதார, அரசியல் பிடியிலிருந்து விடுதலையடைந்து, பேதமற்ற சமூக அமைப்பில் வாழுவதை அடிப்படைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட அந்த இயக்கம், திராவிடக் கழகமாகத் திகழ ஆரம்பித்தது. வடநாட்டின் பொருளாதாரச் சுரண்டலை எதிர்க்கும் சக்தியாக திராவிடக்கழகம் வளர்ந்தது; வளர்ந்து வருகிறது!

இன்றைய நிலை

இன்று மறுபடியும் இந்தி மொழி சென்னை மாகாணத்தில் பாடத் திட்டமாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. அன்றிருந்ததைப்போல மந்திரி பீடத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியினர் வீற்றிருக்கின்றனர், ஆனால் சற்று அதிக பலத்துடன். நாம் பலம் என்று கூறுவது அதற்குள்ள செல்வாக்கையல்ல, பாதுகாப்பை. அன்று காங்கிரஸ் கட்சி மாகாண அரசியலைக் கைப்பற்றி மந்திரி சபைகள் அமைத்ததும், அவர்களது அதிகாரத்தின் அளவு மாகாண எல்லைக்குள் அடங்குவதாயிருந்தது. மாகாணங்களை மிஞ்சும் அளவுக்கு அதிகாரம் படைத்த மத்திய ஆட்சி, வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்தது. இன்றே பாகிஸ்தான் நீங்கலாக உள்ள இந்தியாவின் மாகாண ஆட்சிகளும், மத்திய அரசாங்க ஆட்சியும் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கையிலிருக்கின்றன எனவே எதையும் செய்வதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் தூண்டுதலும், ஆதரவும் மாகாண மந்திரி சபைகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எந்த எதிர்ப்பையும் சமாளிப்பதற்கு படை பலமும், பண பலமும் பத்திரிகை பலமும், பிரசார பலமும், தடியடியும், துப்பாக்கிப் பிரயோகமும், தோட்டா மருந்தும், கண்ணீர்ப் புகையும், எல்லாவற்றையும்விட இவ்வளவு கொடுமைகளையும் பொது மக்களின்மீது பாய்ச்சுவதற்கான ஆணவமும், அரசியல் விவேகமற்ற தன்மையும் காங்கிரஸ் மந்திரி சபையிடம் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

1938-ல் ஆச்சாரியார் மந்திரி சபை கொலுவீற்றிருந்த காலத்தில் ஆரம்பித்துப் பின் விடுபட்டுப்

போன இந்திக் கல்வி, மீண்டும், 1948-ல் ஒமர்ந்தூ ரார் மந்திரி சபையால் தொடர்ந்து அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மந்திரி சபையின் அரசியல் பலம் வளர்ந்த நிலையில், இந்தி வருகிறது.

ஆனால் 1938-ல் விடப்பட்ட நிலையில் இன்று தமிழ் நாடு இல்லை. அன்றிருந்ததைவிட தமிழன், திராவிடன் என்ற உணர்ச்சியும், தாய் மொழிப் பற்றும் தமிழர்களிடையே வளர்ந்திருக்கின்றன. அத்துடன் வடநாட்டு எதிர்ப்புணர்ச்சியும் பரவியிருக்கிறது. 'இந்தியின் வரவு சாதாரண மொழிப் பிரச்சினையாக மட்டுமல்லாமல், தமிழர்களிடையே வழங்கிவரும் கலாச்சாரத்தையும், பண்பாட்டையும் சூலைக்கும் முயற்சியாகவும் இருக்கிறது என இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தினர் கருதுகின்றனர்.' எதிர்ப்பு முன்னிலையில் அன்று தலைமை தாங்கிய பெரியார் ஈ. வெ. ராமசாமி, அறிஞர் சி. என். அண்ணாத்துரை இவர்களுடன் இன்றைய எதிர்ப்பு முன்னணி நின்றாவிடவில்லை. அன்று ஒதுங்கி நின்ற தமிழறிஞர் திரு.வி.க. அவர்கள் எதிர்ப்பியக்கத்தில் இன்று இரண்டறக் கலந்து விட்டார். எதிர்ப்பு அரசியல் எதிர்க் கட்சிகளிடமிருந்து மட்டும் வரவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்தே எதிர்ப்புக் குரல்கள் கேட்கப்படுகின்றன. தோழர்கள் ம. பொ. சிவஞானம், நாரண துரைக் கண்ணன் போன்ற பலரும் இந்தியின் நுழைவை எதிர்க்கின்றனர். தமிழறிஞர்களான மறைமலையடிகள், ச. சோ. பாரதியார், கா. அப்பாத்துரையார், போன்ற பலரும் இந்தியை எதிர்க்கின்றனர். சென்னையில்

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் தலைமையில் கூடிய மாபெரும் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் பல்வேறு கட்சியினரும் ஒன்று கூடி ஒருமித்த எதிர்ப்புக் கண்டனத்தைப் பேச்சின் மூலமாகவும், தீர்மானத்தின் மூலமாகவும் காட்டினர். மாநாட்டில் குழுமி யிருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் 'இந்தி ஒழிக' 'தமிழ் வாழ்க' என்ற ஒலிகளை இடி முழக்கமென முழங்கினர். மாணவர்கள் மாகாண மாநாட்டைக் கூட்டி இந்தியைப் படிப்பதில் தங்களுக்கு விருப்பமில்லை என்றும், அதன் நுழைவு பல வகைகளிலும் கேடு பயப்பதாகும் என்றும், இந்தி எந்த உருவிலும் பள்ளிகளில் பாடமாக்கப்படக் கூடாது என்றும் அரசியலார்க்குத் தெளிவாக அறிவித்துவிட்டார்கள். தமிழ்ப்புலவர் மாநாட்டிலும் இந்தியின் வருகை கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. காங்கிரஸ் கட்சியினரை அதிகமாகக்கொண்ட தமிழரசுக் கழகத்தினர் கஷ்டப்பாடமாகவோ, இஷ்டப் பாடமாகவோ இந்தி வரக் கூடாதெனப் போராட்டம் துவக்கப்போவதாக அறிவித்து விட்டனர். இறுதியாக திராவிடக் கழகச் செயற் குழு திட்டத்தின்படி பெரியார், ஈ. வெ. ரா. தலைமையில் தளபதி அண்ணாத்திரையை ஆணையாளராகக்கொண்டு இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் துவக்கப்பட்டது. போராட்டப் புயல் ஊர்தோறும், பள்ளிதோறும் வீசத்தொடங்கிற்று. மறியல் களங்கள் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. அதன் காரணமாக இன்றுவரை ஐந்துற்றுக்கு மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையிடப்பட்டுள்ளனர்.

முன் இருந்ததைவிட, எதிர்ப்பின் அளவும், ஆற்றலும் வளர்ந்துள்ளன. எதிர்ப்பை அடக்குவதற்கு மந்திரி சபையின் அதிகார பலமும் இப்பொழுது அதிகரித்துள்ளது.

இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் ஆட்சியாளரிடம் தயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. தயக்கம் மந்திரி சபைக்கு மயக்கம் தரும் அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. மந்திரி சபையில் தயக்கம்—இது முன்னையபோராட்டத்தின்போது காணப்படாத புதிய நிலைமை. கட்டாய இந்தியைக் கொண்டுவந்த ஆச்சாரியார் மந்திரி சபைக்கு இல்லாதிருந்த ஒன்று, ஓமாந்தூரார் மந்திரி சபைக்கு இருக்கிறது. தான் கொண்டுவர நினைத்த கட்டாய இந்தியை முழு மனதுடன் அமுலுக்குக்கொண்டுவந்தார் ஆச்சாரியார். அவருக்குக் கலக்கம் ஏற்பட்டது எதிர்ப்பு முற்றிய நிலைமையில்தான். ஆனால் ஓமாந்தூரார் மந்திரி சபைக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே தயக்கம்.

சென்னை மாகாணத்தில், இந்தி மொழிப் பயிற்சியைப் பள்ளிகளில் நுழைக்கும் கட்டளையை வெளியிட்டபொழுது, அமைச்சர் அவனுசிலிங்கனார், தமிழ் நிலப்பகுதிக்கு மட்டும் ஏன் விலக்கு அளித்தார்?

மற்ற திராவிட மொழிவாரிப் பகுதிகளுக்குக் கொண்டுவந்த இந்தித் திட்டத்தைத் தமிழ்நிலப்பகுதிக்குக் கட்டாயப்படுத்தக் கல்வி மந்திரி ஏன் தயங்கினார்?

மந்திரி சபையினர், சிறப்பாக பிரதமர் ஓமாந்தாராரும், மந்திரி பக்தவத்சலமும் முக்கியமான இந்த முடிவில் காணப்பட்ட தடுமாற்றத்தை ஏன் ஒப்புக் கொண்டிருந்தனர்? வேண்டுமென்று இருந்தனர் என்றோ, கவனக் குறைவு என்றோ, அறியாமை என்றோ, அலட்சியம் என்றோ காரணம் கூறமுடியாது. கனம் மந்திரிகளிடம் கண்ணியம் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆய்ந்தறிந்து வினைமுடிக்கும் திறமை அமைச்சர் குழுவிடம் பொதுவாக எதிர்பார்க்கப்படும். மந்திரிக்கழகு வரும்பொருளுரைத் தலல்லவா! கல்வி மந்திரிக்கு ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தை—தயக்கத்தை, முற்றுணர்வேண்டிய முதலமைச்சர் எப்படி ஆதரித்தார்? ஏன் ஆதரித்தார்?

வடமொழியோடு தொடர்புடைய இந்திமொழியைத், தென்னாட்டிற்குக் கொண்டு வருவதிலே அளவுக்கு மீறி அக்கரை காட்டிய பத்திரிகைகள் கல்வித் திட்டத்திலே ஏற்பட்ட பாகுபாட்டை நீக்க வேண்டுமென்று ஓயாது ஓலமிட்ட பிறகும், காவடி பல தூக்கிய பிறகும் அல்லவா, கல்வி மந்திரி தன் முன்னைய முடிவை மாற்றி தமிழ் நாட்டிற்கும் இந்தி மொழியை மறைமுகமாகக் கட்டாயப்படுத்தினார்.

முதலிலேயே தமிழ்நாட்டிற்குமட்டும் இந்தித் திட்டத்திலே விலக்களித்தபோது, விலக்களித்ததற்குக் காரணம் இருந்தால் அதைத் தெரிவித்துச் சமாதானம் கூறியிருக்கவேண்டும். பின்பு, தமிழ் நாட்டையும் இந்தித் திட்டத்தில் சேர்த்த பொழுதாவது, முதலில் அளித்த விலக்கை மாற்றுவதற்

கான காரணம் காட்டியிருக்கவேண்டும். இரண்டும் செய்யப்படவில்லை. ஏன் இவ்வளவு குழப்பம், சஞ்சலம், தயக்கம், திடீர் மாறுதல்?

அத்துடனாவது குழப்பநிலை நின்றதா? இல்லை. தமிழ் நாட்டிற்கும் இந்தித் திட்டத்தைக் கட்டாயப்படுத்த முடிவு செய்த பின்னுகூட கல்வி மந்திரியாருக்கு முழு நம்பிக்கை ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வாரத்திற்குள்ளாக வானொலியில் பேசும்போது, “இந்திமொழி கற்பது தமிழ் மக்களுக்குச் சங்கடமே” எனக் கல்வி மந்திரியார் தெரிவித்தார். ஏன் இந்த சஞ்சலம்?

தயக்கம் மந்திரி சபையை மட்டுமல்ல, ஆதரிப்பாளர்களுக்கூட ஆட்டி வைக்கிறது. அரசியலாரின் திட்டத்திற்கு எதிர்ப்பு என்றதும் ‘உடனடியாக ஒடுக்கவேண்டும்’ என்று கூக்குரலிடும் தேசிய இதழ்கள் “பொறுத்துப் பார்க்கவேண்டும், அவசரப்பட்டு விபரீதத்தை உண்டாக்க வேண்டாம்” என்று மந்திரி சபைக்கு உபதேசம் செய்வதன் காரணம் என்ன?

இந்தி எதிர்ப்பில் கண்ணியம் பொருந்திய சில காங்கிரஸ்காரர்கள் கலந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்றவுடன் சீறிடும் பாம்பென வெகுண்டெழுந்தன காங்கிரஸ் கமிட்டிகள், எதிர்ப்பில் கலந்து கொள்ளுகிற காங்கிரஸ்காரர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தன. அந்தக் காங்கிரஸ்காரர்கள் மீது வழக்கு தொடுத்து, ‘குற்றக்கூண்டிலே’ கொண்டுவந்து நிறுத்தி, நட

வடிக்கை யெடுக்கக் காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் இன்னும் தயங்குவானேன்?

தயக்கம், குழப்பம், தடுமாற்றம், சஞ்சலம் இவை இந்தித் திட்டத்துடன் மந்திரி சபைக்குள் நுழைந்துவிட்டன.

தயக்கத்துக்குக் காரணம் மந்திரி சபையின் வலிவற்ற தன்மை என்றோ, எதிர்ப்பியக்கத்திடம் காட்டப்படும் இரக்க மனப்பான்மை என்றோ கருதமுடியாது. ஆலைத்தொழிலாளரின் பிடிசோற்றிலும், ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் அடிவயிற்றிலும் மண் தூவத்தயங்காத மந்திரி சபையிடம் இரக்கம் என்பதை எப்படி எதிர்பார்க்கமுடியும்! முன்னே விட எதிர்ப்பு வலிவுள்ளது, தமிழ் உணர்ச்சி பெருகியுள்ளது, அரசியல் உணர்வு வளர்ந்துவிட்டது என்பது மட்டுமல்லாமல், மொழிப்பிரச்சினை, மொழியாராய்ச்சியில் மட்டும், கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றிய விவாதத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், மேலும் சில முக்கிய பிரச்சினைகளைத் தாங்கி நிற்கிறது. வடநாடு—தென்னாடு தகராறு, கலாச்சாரப் போராட்டம், பிரிவினைத் திட்டம், பனியாவின் பொருளாதார ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிர்ப்பு ஆகிய பிரச்சினைகள் இந்திப் போராட்டத்தில் கலந்திருக்கின்றன. காங்கிரஸ் மந்திரி சபை இந்தக் காரணங்களைத்திற்கும் சமாதானம்—அடக்கு முறையாலல்ல, அறிவுமுறையால் கூறினாலன்றி போராட்டத்தைச் சந்தித்ததாகாது. எனவேதான் மந்திரி சபைக்குத் தயக்கம் ஏற்படும் அளவுக்கு மொழிப் போராட்டம் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது—வலிவுள்ளதாய் விளங்குகிறது என்கிறோம்.

இது, பத்தாண்டுகளுக்குமுன் எழுந்து பின் படிந்திருந்த மொழிப் போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியும், இப்பொழுதுள்ள போராட்டத்தின் ஆரம்ப நிலையுமாகும். மொழிப்போராட்டத்தை நன்கு உணர்வதற்கு, அதற்குக் காரணமாக இருந்த மொழிப்பிரச்சினையையும் அதைச் சூழ்ந்துள்ள வாத—எதிர் வாதங்களையும் ஆய்ந்து அறியவேண்டும். எனவே, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் மொழித்திட்டம், அது வளர்ந்த விதம் திட்டத்தில் கூறப்படும் மொழிகளின் வரலாறு இவற்றைக் காண்போம்.

தேசிய மொழியா? பொதுமொழியா?

மொழிப் பிரச்சினைகளைத் துவக்கியவர்களும், அவற்றிற்கு ஆதரவு தருவதாக நினைத்து மொழித் தகராறுகளை வளர்த்தவர்களும் தாங்கள் கூறும் வாதங்களின் ஆரம்பக்கட்டத்திலேயே குழம்பி விட்டனர். அதன் காரணமாகப் பிரச்சினைகளும் குழம்பிய நிலையிலேயே இருக்கின்றன. அந்தக் குழப்பத்தை அவர்களே இதுகாறும் அறிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

“இந்தி இந்தியாவின் தேசிய மொழி” அல்லது “இந்துஸ்தானி இந்தியாவின் தேசிய மொழி” என்று சொல்லும்பொது தடை எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை என்று ஒருவாறாகக் கூறலாம். இந்தியையே, அல்லது இந்துஸ்தானியையே அறிமுகப்படுத்தி வைக்கச் சொல்லப்படும் பொதுவான மொழிநூல் இலக்கணமாக அவற்றை எடுத்துக்

கொள்ளலாம். ஆனால் “இந்திதான் இந்தியாவின் தேசியமொழி” என்று வலியுறுத்தும்பொழுதுதான் மாறுபாடு எழுகிறது.

இரண்டு சொற்றொடர்களுக்கு முள்ள பொருள் களை நுணுகி ஆராய்ந்தால் வேற்றுமை இருப்பது விளங்கும். ஒருவன், முன்பின் தான் அறியாத மற்றொருவனை அழைத்து, மூன்றாவது ஆள் ஒருவனைச் சுட்டிக்காட்டி “அவன் மனிதன்” என்று சொல்லுவானேயானால், வந்தவன் “இதற்குத்தானே என்னைக் கூப்பிட்டாய்” என்று சற்று சலிப்போடு கூறி அலட்சியமாக அப்புறம் செல்வான். மீண்டும் அவனை அழைத்து “அவன்தான் மனிதன்” என்று மறுபடியும் சொல்லிக் காட்டுவானேயானால் அழைத்தவனைப் பற்றி அருகே வருபவன் சந்தேகப்படுவான். அவன் சந்தேகம் முதல் மனிதனைப் பைத்தியக்காரனாகக் காட்டினால் கேலிச்சிரிப்பு சிரிப்பான்; போவார் வருவாரை அழைத்து அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு எக்கொலி கொட்டி நகைப்பான். இரண்டாவது மனிதனுடைய சந்தேகம் முதல் மனிதனைப் போக்கிரியாகக் காட்டினால், தன் உடலில் வலிவு இருக்கும் வரையில் அவனை நையப் புடைப்பான். “மூன்றாவது மனிதனைக் காண்பித்து அவன்தான் மனிதன் எனக் கூறுகிறாயே! அதுவும் என்னைக் கூப்பிட்டு ஏன் சொல்லவேண்டும்? என்னைப் பார்த்தால் மனிதனாக உனக்குத் தோன்றவில்லையா? நான் என்ன ஆடா, மாடா? ஏண்டா மடையா? உனக்கென்ன மதிக்கேடா?” என வசைச்சொற்களைக் கூறத்

தயங்கான். அதைவிட “அவன் தான் யோக்கியன்”, என்றோ “அவன் தான் புத்திசாலி”, “அவன் தான் ஒழுக்கமுடையவன்” என்றோ கூறினால் முடிவு இன்னும் வேறுவிதமாக அமையும்.

அவன் ஒரு மனிதன் என்று கூறுவதுபோல, இந்தி ஒரு தேசிய மொழி என்று அறிவிக்கப்படுமானால் எதிர்ப்பு உண்டாவதற்கு இடமில்லை; அக்கூற்றுபற்றி அலட்சிய மனப்பான்மையே ஏற்படும். இந்தி ஒரு தேசிய மொழி என்று விளம்பரப்படுத்த அரசியல் மேடையோ, பிரச்சாரசபைகளோ தேவையில்லை. இந்திய மொழிகள் பற்றிய அட்டவணையில் இந்தி மொழி இடம்பெற்றிருந்தாலே போதும். அதைக்கண்டு இந்தி ஒரு இந்திய தேசிய மொழி என்று எளிதில் யாரும் அறிந்து கொள்ளலாம். (“இந்திதான் இந்தியாவின் தேசியமொழி. இந்தியா முழுமைக்கும் இந்திதான் தேசியமொழியென ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும்” என்று வலியுறுத்தும் பொழுதுதான் ஏனைய மொழியாளர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு மூளுகிறது.) இந்திதான் தேசிய மொழியாகும் என்றால், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், உருது, குஜராத்தி, வங்காளி போன்ற சிறப்புடைய மொழிகள் தேசிய மொழிகளல்லவா? இந்தி ஒன்றே தேசிய மொழி என்று கூறுவதானால் மற்றவற்றின் நிலை என்ன? அந்த மொழிகள் மறைந்து போவதா? அல்லது அவற்றை வழங்கும் மக்கள்தாம் மாண்டுபோவதா?

இந்திய தேசியமொழி என்று கூறும் பொழுது இந்தியாவிற்குச் சொந்தமான மொழி, இந்தியாவி

லேயே பிறந்து வளர்ந்தமொழி என்ற காரணஞ் சொல்லப்படுமானால் இந்தியும், வெறும்புள்ளி விபரக்கணக்குக்காக அதோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படும் பல்வேறு வட இந்திய மொழிகளும் (அவற்றின் வரலாறுகள் பின்னர் விரித்துக்கூறப்படும்) சமஸ்கிருதத்தின் சிதைவு மொழிகளுடன் அரபு, பாரசீகச் சொற்கள் பலப்படையாகக் கலக்க, உண்டானவை. இந்தி மொழி ஆதரவாளர்களாலும், வட இந்திய இந்துதலைவர்களாலும், தேசிய வரலாற்றாசிரியர்களாலும், 'இந்தியாவின் உன்னத தேசிய கலாச்சாரத்தின் அடிப்படை' என்றெல்லாம் கூறப்படுகிற சமஸ்கிருதம் பிறந்தது வழங்கியது எல்லாம் இந்தியாவிற்கு வெளியில் தான். அது இந்தியாவிற்குள் எப்பொழுதாவது, எவ்விடத்திலாவது வழங்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனவே சமஸ்கிருதம் இந்தியாவிற்கு முதல் தரமான அந்நியமொழியாகும். அரபி, பாரசீக மொழிகள் வேற்றுநாட்டு மொழிகள் என்பதை விளம்பத் தேவையில்லை. ஆனால் இந்தி இந்தியாவில் பிறந்த மொழி யென்றாலும், வேற்று நாட்டு மொழிகளான சமஸ்கிருதம், அரபி, பாரசீகச் சொற்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையால் உதித்த மொழியாகும். இந்தியோ அதனோடு தொடர்புடையதாகக் கருதப்படும் ஏனைய மொழிகளோ, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய திராவிட மொழிகளைக்காட்டிலும் எந்தவிதத்திலும் நெருங்கிய தேசியமொழிகளாகா. இன்னும் சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் வரலாற்றறிஞர்கள், மொழி நூல் வல்லுநர்கள், மேலை நாட்டாராய்ச்சியாளர்

கள் ஆகியோர் கூற்றுப்படி, தமிழும் அதனோடு தொடர்புடைய திராவிடமொழிகளுமே உண்மையான தேசிய மொழிகளாகும். கொட்டும் புனல் குமரியிலிருந்து, இமயப்பெருமலை வரை உள்ளிட்டுப் பரந்துகிடக்கும் பெருவெளி முழுமையும் பரவிக்கிடந்து, சிந்துநதி தீரத்தில் சிறப்புடன் தவழ்ந்து, நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கலைப்பண்பிலும், காவிய வளர்ச்சியிலும் சிறப்புற்றேங்கிய திராவிட நாகரிகத்தின் சின்னமாக விளங்கும் தமிழும், அதன் கிளைமொழிகளான தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய மொழிகளுமே தேசிய மொழிப்பட்டியலில் முதலிடம் பெற வேண்டியவைகளாகும். இப்படிக்கூறுவதன் மூலம் தமிழ்தான் இந்தியாவின் முதன்மொழி என்றே, திராவிடக் குழுமொழிகளைத்தவிர ஏனைய மொழிகள் இந்தியாவிலே இருக்க இடம் கிடையாதென்றே நாம் கூற முன்வரவில்லை. இந்திதான் இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று வலியுறுத்தி வருவோர், எதை முக்கிய அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறுகிறார்களோ அந்த 'தேசிய' அடிப்படையை அலசிப்பார்க்கும்போது, திராவிடமொழிகளே தேசிய மொழியாவதற்கு அதிகம் உரிமையுடையன என்பது பெறப்படுகின்றது என்பதை அண்ணார்க்கு உணர்த்துதற்பொருட்டே இவற்றைக்கூறுகிறோம். >

தேசிய மொழியாக இந்தி வலியுறுத்தப்பட்ட பொழுது, வடஇந்தியாவிலிருக்கும் அறிஞர்களிடத்திலிருந்து எதிர்ப்பு கிளம்பாமற்போகவில்லை.

மொழிப் பிரச்சினையைப்பற்றி விவாதிக்கவந்த சர். டேஜ் பகதூர் சாப்ரு கூறுகிறார்:—

“இந்த மொழியை (புதிதாக அமைக்கப் பட்டு இந்துஸ்தானி என்று அழைக்கப்படும் மொழியை) ‘தேசிய’ மொழியென வலிந்து அழைத்து நாம் ஏன் அவதிப்பட வேண்டும் எனத் தெரியவில்லை. வடஇந்தியாவில் கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக அது (இந்தி) வசுத்து வந்த இடத்தைத் தொடர்ந்து அமைத்துக் கொள்ளுமானால் அது போதுமானது. தெலுங்கு, தமிழ், குஜராத்தி, வங்காளி முதலிய மொழிகளும் இந்தியைப்போலத் தேசிய மொழிகளே. இந்த மாகாணங்களில் தெலுங்கு, தமிழ், குஜராத்தி, வங்காளி முதலிய மொழிகளில் ஏன் குழந்தைகளைப் படிக்கச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தினால் நான் பலமாக எதிர்க்கமாட்டேனா?”

இந்தக் குரல் தென்னாட்டிலிருந்து எழுந்ததல்ல, வடநாட்டுத் தலைவர் சாப்ரு கூறுகிறார். மொழி விவாதத்தில் அவருடைய சொற்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க மறுப்பவர் யாரும் இருக்கமுடியாது. அரசியல் தலைவர் என்ற காரணம் மட்டுமல்ல, இந்தி, உருது மொழிகளை நன்கு பயின்றவர்; அகில இந்திய உருதுமொழி சம்மேளனத்தின் தலைவராகக் கூட சில காலம் இருந்தவர், அவர் உணர்கிறார் தமிழ், தெலுங்கு போன்ற சிறந்த மொழிகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு, இந்தியை மட்டும் தேசிய மொழி யெனப் பறையறைதல் அடாதது, அர்த்தமற்றது என்று.

மொழிப் பிரச்சினையைத் துவக்கியவர்களும், இந்தியைத் தேசிய மொழியெனப் புகன்றோரும், அதை ஆதரித்து நின்றோரும் மற்ற மொழிகளைப் புறக்கணிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமோ, இழித் துரைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமோ கொள்ளாத வர்களாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில் நிகழ்ந்தது புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலைதான். பலதிறப்பட்ட பல்வேறு மொழிகள் தனித்தனியே சிறந்து வளர்ந்தோங்கி வரும்பொழுது, ஒரு தேசிய மொழி வேண்டும் அதுவும் இந்திதான் என்ற கவலை ஏன் பிறந்தது? பல மொழிகளையுடைய ஒரு கண்டத்தில் அத்தகைய கவலை பிறக்கலாமா? வேதனையின் விளைவுகள் நாலாபக்கங்களிலும் வெடித்தெழாமல் போகுமா?

இந்திய துணைக்கண்டம் வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தின் இரும்புப் பிடியிலே சிக்குண்டிருந்தது. அந்தப் பிடியினின்றும் இந்தியாவை விடுவிக்க ஒரு மித்த ஒன்றுதிரண்ட உரிமை வேட்கை தேவைப்பட்டது. வெள்ளை ஆட்சியை எதிர்க்கும் செயலில் ஈடுபட, அவன் துப்பாக்கி முனையின்கீழ் இருந்த பல பகுதிகளும் ஒன்று சேர்ந்து நிற்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. செயலாற்ற ஒரே உணர்ச்சி கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆகவேதான் இந்தியா என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டு, அது சுதந்திரமாக இருந்த நிலை எடுத்துக் காட்டப்பட்டு, வெள்ளையன் ஆட்சியின் கீழ்ப்படும் அவதி உணர்த்தப்பட்டு, மற்ற நாடுகள் சுதந்திரமாக வாழும் தன்மை அறிவுறுத்தப்பட்டு விடுதலை வேட்கை யுணர்ச்சி மக்க

ளுள்ளந்தோறும் கொளுத்தப்பட்டது. விடுதலைக் காகப் பாடுபட முனைந்த காங்கிரஸ், அந்த அளவோடு தன் கடமையைச் செய்ய முற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் தலையிட்டிருக்க வேண்டாத—கூடாத பல பிரச்சினைகளிலும் தலையிட்டார்கள். அதில் ஒன்றுதான் தேசிய மொழிப் பிரச்சினை.

காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சுதந்திரமாக வாழும் பல நாடுகளைப் பார்க்கும்பொழுது, அந்தந்த நாட்டில் தேசிய மொழி யொன்று முதலிடம் பெற்று விளங்குவதைக் கண்டனர். எனவே விடுதலைக் காகப் போராடும் இந்தியாவுக்கும் தேசிய மொழி யொன்று தேவை என நினைந்து இந்தி—பின் இந்துஸ்தானி தேசிய மொழியாக வேண்டுமென முடிவு செய்தனர்.

நாடு விடுதலை பெற்றதும் அதனுடைய மொழிக்கு முதலிடம் கொடுப்பது தவறு? அடிமைப்பட்ட நாடு சுதந்திர நாடானதும், சுதந்திர நாட்டுக்குரிய உரிமைகளோடு அது வாழ வேண்டாமா? சுதந்திர நாடு என்பதன் அடையாளமாகத் தேசிய மொழி வளர்வதை ஏன் தடை செய்யவேண்டும்? என்று இந்தி மொழி ஆதரிப்பாளர்கள் கேட்க முனைவார்கள். அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளும், கூறும் காரணங்களும் சரியானவைதாம். ஒப்புக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. பின் ஏன் எதிர்ப்பு, தகராறு? என்று கேட்கத் தோன்றும்.

தேசியம், சுதந்திரம், மொழி இவைகளை அடிப்படையாக வைத்து அவர்கள் காட்டும் காரணங்

களை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவற்றை இந்தியாவோடு தொடர்புபடுத்தி, இந்திதான் தேசிய மொழி எனக் கட்டாயப்படுத்தும்போதுதான், அடிப்படைக் காரணங்களையே ஆட்டிவைக்கும் அளவுக்கு முரண்பாடு தோன்றுகிறது. தேசிய மொழி தேவை என்று எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ அந்த அடிப்படைக் கட்டத்திலேயே கேள்வி எழுகிறது. இந்தியா ஒரு தேசமா (Nation)? கேள்வி சற்றுக் கசப்பானதுதான்—தேசம், தேசியம், தேசியமொழி என்று கனத்த குரலில் பேசிய பிறகு, விவாதத்தின் அடிப்படைக்கே ஆபத்தைத் தரும் கேள்வி!

இந்தியா ஒரு தன்மை கொண்ட ஒரு நாடல்ல; பல்வேறு மொழி பேசும் வகுப்பினரையும், மாறுபட்ட கலாச்சாரங்களையும், வேறுபட்ட பழக்க வழக்கங்களையும் கொண்டிருக்கிறது. வரலாற்று முறைப்படி பார்த்தாலும், இனப் பாகுபாடுகளை நோக்கினாலும், கலாச்சார அளவு கோலை வைத்துக் கவனித்தாலும், மொழி வேற்றுமைகளை நினைத்தாலும், நிலப்பரப்பைக் கண்ணுற்றாலும், ஆங்காங்குள்ள பழக்க வழக்கங்களைக் கண்டாலும் இந்தியா ஒரே தேசமல்ல; ஒன்றுபட்ட இனத்தைக் கொண்டதல்ல; ஒரே கலாச்சாரத்தையுடையதல்ல; ஒரு பெருந் துணைக்கண்டம் என்பது பெறப்படும். நிலப்பரப்பில் ரஷ்யா தவிர்த்த ஐரோப்பா கண்டத்திற்குச் சமம். ஆனால் வரலாறு, கலாச்சாரம், மொழி, பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றைப் பார்த்தால் ரஷ்யா உள்ளிட்ட ஐரோப்பாவையும் இந்தியா

மிஞ்சி நிற்கும். வரலாறுகள் பிரிந்தும், சிதறியும் கிடக்கின்றன. கலாச்சாரங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதுகின்றன. மொழி வேற்றுமைகளோ எண்ணத் தொலையா. ஓரிடத்தில் காணப்படும் பழக்க வழக்கத்திற்கும் அதனருகில் அதே நிலையில் காணப்படும் பழக்க வழக்கத்திற்கும் பகுத்துணரும் அளவுக்கு வேறுபாடு. இந்த நிலையில் இந்தியாவை ஒரே தேசமென நினைத்து, அதற்கான பண்புகளைச் செயற்கை வழிகளால் காட்டி, அதற்கென தேசிய மொழி ஒன்றைத் தயாரிக்க விரும்புவது, சிதறிக் கிடக்கும் கண்ணாடித் துண்டுகளை ஒன்று சேர்த்து ஒட்டி, முகம் பார்க்க விரும்பும் தன்மையை ஒப்பதாகும். அதில் முகமும் சரியாகத் தெரியாது; ஒட்டப்பட்ட துண்டுகளும் நீண்ட நேரம் ஒட்டிய நிலையிலேயே இருக்கா.

அடுத்தபடியாகப் பொதுமொழி என்னுங் கூற்றைக் கவனிப்போம். மொழிப் பிரச்சினையை ஆரம்பித்த காங்கிரஸ் தலைவர்களும், ஆதரிப்பாளர்களும் 'தேசிய மொழி,' 'பொது மொழி' என்ற சொற்றொடர்களைப் பாகுபாடின்றியே வழங்கி வந்துள்ளனர். இரண்டு சொற்றொடர்களும் ஒன்றோடொன்று குழம்பிய நிலையிலேயே சொல்லப்படுகின்றன. 'தேசிய மொழி' என்று கூறும்போது பலதிறப்பட்ட மொழி, பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, வரலாறு ஆகிய வேறுபாடுகளைக் கவனிக்க மறுத்தாலும், 'பொது மொழி' என்று கூறும்போது, பல மொழிகள் வழங்குகின்றன என்பதை ஒப்புக் கொண்டே ஆகவேண்டும். பொதுமொழி ஒன்று

தேவை என்பதை வலியுறுத்தி காந்தியார் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் காணப்படுவதாவது :—

“இந்திய கலாச்சாரம் செய்யப்படும் நிலையி
 லிருக்கிறது. ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்
 டிருக்கும் கலாச்சாரங்களை ஒன்று கலந்த ஒரே
 கலாச்சாரமாக்க நாம் முயலுகிறோம்”

என்பதாகும். இந்தியாவில் பல திறப்பட்ட கலாச்
 சாரங்கள் இருக்கின்றன என்பதுமட்டுமல்ல, அவை
 கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்வனவாக
 இருக்கின்றன என்பதையும் காந்தியார் ஒப்புக்கொள்ளு
 கிறார். இவ்வாறு ஒன்று சேர்க்கும் வாய்ப்பைப்
 பொதுமொழியின் மூலம் அடைய அவர் எண்ணு
 கிறார் என்பது கட்டுரையின் மூலம் அறியப்படுகிறது.
 ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக இந்தியா முழுமையும்
 ஒன்றாகத்திரட்டி, ஒரே தேசமாக இந்தியாவை
 நிலை நாட்ட காந்தியார் விரும்பினார். கடைசி சில
 ஆண்டுகள் வரை அந்த நினைவில் தடுமாற்றம் ஏற்
 படவில்லை. இந்தியா முழுவதையும் ஒன்றாகச்
 சேர்த்து அடிமைத்தனையை அகற்றும் முயற்சியில்
 காங்கிரஸ் ஈடுபட்டது. போராட்டம் நடத்தவும்,
 இந்தியா முழுமையும் ஒன்றுபடுத்திப் பொதுவான
 எதிர்ப்பு முன்னணி அமைக்கவும், வெள்ளையராட்சி
 நீங்கினால் இந்தியா முழுமைக்கும் ஒரே அரசாங்கத்தை
 அமைத்து ஆட்சி புரியவும் பொது மொழி
 ஒன்று வேண்டும் என்ற கொள்கை வலியுறுத்தப்
 பட்டது. பொதுமொழி ஒன்று தேவை என்ற
 பேச்சு பிறந்ததும், பொதுமொழி யாவதற்குரிய
 மொழி எது என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. இந்தி,

உருது, இந்துஸ்தானி மூன்று மொழிகளும் விவாதிக்கப்பட்டன. பொதுமொழிப் பிரச்சினை பின்வளர்ந்த விதத்தையும், அதனால் ஏற்பட்ட பலன்களையும் கவனிக்குமுன் மொழிப்பிரச்சினையில் அடிபடும் இந்தி, உருது, இந்துஸ்தானி இவைகளிள் வரலாறுகளைச் சிறிது கவனிக்கவேண்டும். கவனித்தால் தான் மொழிப் போராட்டத்தின் போக்கும் விளையும் நன்றாக விளங்கக்கூடும்.

இந்தி - உருது - இந்துஸ்தானி

வட இந்தியாவின் மொழி வரலாறு பெரும்பாலும் சிதறிய நிலையிலேயே காணப்படுகிறது. முதன்முதலில் சிந்து கங்கைச் சமவெளிகளில் தமிழ் மொழியும், திராவிட நாகரிகமும் செழித்தோங்கியிருந்தன. சிந்துவெளித் திராவிட நாகரிகம் சிறப்புற்றிருந்த நிலையில்தான் ஆரியர் நடு ஆசியாப் பகுதியிலிருந்து இந்தியாவுக்குள் வந்து நுழைந்தனர். அவர்கள் வரும்பொழுது எடுத்துவந்த மொழி 'பிராகிருதம்' என்னும் சிதைந்த நிலையிலுள்ள மொழியாகும். சிந்துவெளி நாகரிக மக்களோடு கலந்ததன் பிறகே தம் மொழிக்கு இலக்கணக் கோப்பு அமைத்து, 'திருத்தப்பட்ட மொழி' என்னும் பொருளைத் தரும் 'சமஸ்கிருதத்தை' உருவாக்கினார்கள். 'சமஸ்கிருதம்' இந்தியாவில் எக்காலத்திலும் எந்த இடந்திலாவது பேச்சு வழக்கில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மதக் கோட்பாடுகளை விளக்குவதாகவும், கடவுள் வழிபாடுகளைக் கொண்டதாகவும், மூதாதையரின் மொழி என்ற அளவிலும் பேச்சு வழக்கில்லாமல்

அது நின்றுவிட்டது. கற்றறிந்தோர்களால் மட்டுமே கையாளப்படும் நிலைபிலிருந்ததே யொழிய அன்றாட நடைமுறை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவதாயிருந்ததில்லை. ஆரியர் வடஇந்தியா முழுமையும் பரவியபொழுது அவர்கள் பேச்சுவழக்கில் இருந்துவந்த பிராகிருதத்தின் சொற்கள் இடத்திற்கு இடம் வேறுபட்டு வழங்கிவரத் தொடங்கின. திராவிடக் குழுமொழிகளோடு அவை கலக்க இலக்கிய இலக்கண வளமற்ற மொழிகள் பல பேச்சுவழக்கில் மட்டும் நின்று நிலவி வரலாயின. அவைகளில் நூல் வழக்கு ஏற்பட உதவியாக இருந்தது கற்றறிந்தோர்களால் செம்மைபடுத்தி வரப்பட்ட சமஸ்கிருதமாகும். எனவேதான் சமஸ்கிருதத்தின் சாயல் வடஇந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் காணப்படுகிறது. வட இந்தியாவின் சிதைவு மொழிகள் பலவும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை மிகுதியாகக் கொண்டிருந்த போதிலும், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் திட்டுத் திட்டாகச் சிதறிக் கிடந்தமையால் அடிப்படைச் சொற்கள்கூடத் திரிந்தும், மாறுபட்டும் வழங்க ஆரம்பித்தன, மேலும் இம் மொழிகள் பெரும்பாலும் பேச்சுவழக்கில் மட்டும் இருந்ததால் மொழியைக் கட்டுப்படுத்தும் இலக்கிய இலக்கண நூல் வழக்கு இன்றி வேகமாக மாறுபட்டுக்கொண்டிருந்தன.

பிராமண மதத்தை எதிர்த்து புத்தமதம் எழுந்ததும், புத்தமதக் கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் எழுதப்பட்டிருந்த பாலிமொழி வளர ஆரம்பித்தது. முதன் முதலாக வட இந்தியாவில் பாலி

மொழி பேச்சு வழக்கின் மூலமும் ஏட்டு வழக்கின் மூலமும் எங்கணும் பயிலப்பட்டது. அசோகன் காலத்தில் புத்தமதம் உயர் நிலையை அடைந்ததும், பாவி மொழியும் அதன் வளர்ச்சியின் உச்ச நிலையை அடைந்தது. அசோகன் கல்வெட்டுக்கள் பலவும் பாவிமொழியிலேயே எழுதப்பட்டன. கி. மு. 3-வது நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 6வது நூற்றாண்டு வரை ஏறத்தாழ ஒன்பது நூற்றாண்டுகள் பாவிமொழி சிறப்புற்று விளங்கியது. புத்த சமயம் தாழ்ந்து பிராமணமதம் ஆதிக்கம் பெறத் தொடங்கியதும், பாவிமொழியின் ஆட்சி குன்ற, அரசாங்கத்தின் ஆரதவு பிராமண மதத்தைச் சார்ந்த சமஸ்கிருதத்திற்குத் தரப்பட்டது. சமஸ்கிருதத்தின் நூல் வழக்கு உயர்ந்த போதிலும், பாவி மொழி வகித்துவந்த இடத்தை சமஸ்கிருதத்தால் நிரப்ப முடியவில்லை. ஏனெனில் முன்னர் கூறப்பட்டபடி சமஸ்கிருதம் பேச்சு வழக்கில் இயங்காத மொழியாகி விட்டது. எனவே ஆங்காங்கிருந்த சிதைந்த மொழிகளே பழையபடி வழங்கின.

வட இந்தியாவின் மொழி வரலாறு வெளிநாட்டுப் படை யெடுப்புகளினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது; அதனால் மாறியது. முதன் முறையாக கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டில் அராபியர் குஜராத் பகுதியின்மீது படையெடுத்தனர். அதற்குப் பின் முகம்மது கஜினி காலம்வரை குறிப்பிடத்தகுந்த படையெடுப்புகள் எதுவும் கிடையா. கஜினி காலத்தில் தான் அயல்நாட்டுப் படையெடுப்புகள் அதிகரித்தன. கஜினி மட்டும் பதினேழு தடவை

கள் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்துள்ளான். கஜினிக்குப் பின் திரும்பத் திரும்பப் படையெடுத்து இந்தியாவிற்குள் வருவது என்பது போய், இந்தியாவிவிருந்தே ஆட்சி புரிவது என்ற நிலைக்கு வந்தனர். அதற்குப் பிறகுதான் கோரி, அய்பக்கில்ஜி, சையத், ஆப்கன் போன்ற பல அரசுபரம்பரைகள் வட இந்தியாவில் தொடர்ந்து ஆண்டன. இந்த அரசர்களுடன் வந்த துருக்கி, அரபி, பாரசீகப் போர் வீரர்கள் டில்லி நகரைச் சுற்றிலும், மதரா போன்ற பகுதிகளிலும் தங்கி, பின் வட இந்தியா முழுதும் ஆட்சி விரிவடைய விரிவடைய இவர்களும் பரவினர். அவர்கள் பேசிய துருக்கி, அரபி, பாரசீகம் ஆகிய மொழிகளின் சொற்கள் அவர்கள் தங்கிய இடங்களில் வழங்க ஆரம்பித்தன. அந்தச் சொற்கள் ஆங்காங்கு நிலவிய மொழிகளுடன் கலந்து புதுமொழிகள் தோன்றின. குறிப்பாக டில்லி மதரா என்ற பகுதிகளில் வழங்கிய சிதைந்த மொழியுடன் அந்தப் பகுதிகளில் தங்கிய முகம்மதிய போர் வீரர்கள் பேசிய அரபி, பாரசீகச் சொற்கள் கலந்து உருது மொழி உண்டாயிற்று. துருக்கி மொழியில் உருது என்றால் துருப்பு, படை, பாடிவீடு என்று பொருள். அதாவது உருதுமொழி துருப்பு, படைவீடு, பாசறைகளில் வழங்கிய மொழி என்று பெயர்.)

இந்தி

இந்தி அல்லது இந்த்வி என்ற சொல் ஒரு தனிப்பட்ட மொழியின் பெயரல்ல என்பதை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். முகம்மதிய

படையெடுப்புக்கள் வட இந்தியாவிற்குள் புகுந்ததும், வெளிநாட்டு மொழிகள் வட இந்தியாவில் நுழைந்தன. (வெளிநாட்டு மொழிகளினின்றும் வட இந்திய மொழிகளைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக வட இந்திய மொழிகளனைத்திற்கும் தரப்பட்ட பெயர் இந்தி அல்லது இந்தி என்பதாகும்.) அயல் மொழிகள், அயல் மொழிகளல்லாதவை என்ற பிரிவில், தமக்குள் எவ்வளவோ மாறுபட்டிருந்த போதிலும் வட இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் இரண்டாவது பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டு இந்தி அல்லது இந்தி என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, தென்னாட்டுக்கு, போர்த்துக்கேசியர், டச்சுக்காரர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் போன்ற பல பிரிவினர் வந்தபோதிலும், அவர்களனைவரும் ஐரோப்பியர் என்றே பரங்கிகள் என்றே ஒரே பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டது போல, 'இந்தி' என்ற சொல் வட இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் பொதுப் பெயராகத் தரப்பட்டது.

இந்தி என்று பொதுப் பெயரில் கூறப்பட்ட இந்த வட இந்திய மொழிகள் கீழ் நாட்டு இந்தி, மேல் நாட்டு இந்தி என இரு பெரும்பிரிவில் அடங்கும். இவற்றில் அடங்கும் முக்கிய மொழிகளாவன (1) பந்தேலி (Bundali), (2) கனோஜ் (Kanauji), (3) பிரஜ் பாஷா (Braj Bhasa), (4) பங்காரு (Bungaru), (5) காரிபோலி (Khari Boli), (6) அவதி (Avadhi), (7) பகேலி (Bagheli), (8) சாட்டிஸ்காரி (Chhattis garhi). சில மொழியாசிரியர்கள் இந்த எட்டுடன் (1) ராஜஸ்தானி (Rajasthani), (2) மககி

(Magahi) என்ற இரண்டு மொழிகளையும் சேர்த்து பத்து முக்கிய மொழிகளாக எண்ணுகிறார்கள். ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் தம் “இந்தி பொது மொழியா?” என்ற நூலில் மேல் நாட்டு இந்தி, கீழ் நாட்டு இந்தி இரண்டுடன் மைதிலி, போஜ்புரி, மககி என்ற மூன்றையும்கொண்ட பிகாரி என்ற குழுவையும் அமைத்து மூன்று பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளார். இந்த முக்கிய மொழிகளையல்லாமல் சிந்தி, லந்தி, பஞ்சாபி, குஜராத்தி ருமேனி, கடுவாலி, நேபாலி, உரியா, பங்காளி, மராட்டி, காஷ்மீரி, கோஸ்தானி, திராகி, பஷை, கலாஷா, கவர்பாபு போன்ற பல மொழிகள் வட இந்தியாவில் இருப்பதை அவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த மொழிகளைத்தும் ஏற்கனவே வழங்கியந்த சிதைவு மொழிகளுடன் அரபி, பாரசீகச் சொற்கள் கலந்து உருப்பெற்றவையாகும். மேற் குறிப்பிட்டவற்றுள் பிரஜ்பாஷா என்பதே உருது மொழியின் அடிப்படையாகும்.

கி. பி. 13வது நூற்றாண்டில்தான் ராஜஸ்தானி வட இந்தியாவில் வளரத் தொடங்கியது. அது சில நூற்றாண்டுகள் கழித்து, பேச்சு வழக்கில்லாமல் நின்றுவிட்டது.

15-வது நூற்றாண்டில் வட இந்தியாவில் உண்டான பக்தி மார்க்கம் வட இந்திய மொழிகளில் இலக்கியத்தை உண்டாக்கியது. பக்தி மார்க்கத்தில் முக்கியமானவை மூன்று (1) நிரகர் பக்தி (2) கிருஷ்ண பக்தி (3) ராம் பக்தி.

கபீர்தாசர், நானக், தாது என்பவர்கள் நிரகர் பக்தி மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களது பாடல்களும், எழுத்தும் காரிபோலி என்ற மொழியில் இருக்கிறது. இந்தக் காரிபோலி என்ற மொழி, பின் மொழிப் பிரச்சினை வளர்ந்த சமயத்தில் இந்துஸ்தானியுடன் ஒற்றுமைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டது.

இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட கிருஷ்ண பக்தியைச் சேர்ந்த சுரதாசர், நந்த்தாஸ் முதலியவர்களின் பாடல்கள் பிரஜ் பாஷையில் இருக்கின்றன.

துளசிதாஸ் எழுதிய ராமாயணம் அவதிமொழியிலுள்ளது. அவர் ராம் பக்தி மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்.]

இந்த மூன்று பக்தி மார்க்கங்களும் மூன்று மொழிகளில் இலக்கியத்தை உண்டாக்கியதும், அந்த இலக்கியங்களும் துதிப்பாடல்களாக அமைந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். எனவே அந்த மொழிகளில் இலக்கியங்கள் என்று சொல்லத்தக்கவை நாலேந்து நூற்றாண்டுகளுக்குட்பட்ட பக்திப் பாடல்களேயாகும். இந்த மொழிகளில் இந்துக்கள் மட்டுமல்ல, பின் முகம்மதிய கவிகளும் தோன்றி சில இலக்கியங்களை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள்.

[மொகலாயர் ஆட்சிகாலத்தில் உருதுமொழி இலக்கியம் வளர்ந்தது. வட இந்தியாவில் உருது மொழி அக்காலத்தில்தான் பரவ ஆரம்பித்தது. இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் இருபாலரும் வழங்கும் மொழியாக அது இருந்து வந்தது. பத்தொன்ப

தாம் நூற்றாண்டு வரை அதற்கு எத்தகைய எதிர்ப்பும் இல்லையென்று கூறலாம்.

உருது எல்லோராலும் பேசப்பட்ட போதிலும் முஸ்லீம் சார்பான மொழி என்ற எண்ணத்தின் மீது இந்துக்களுக்குத் தனியான மொழியொன்று தேவை என்ற முயற்சி எழுந்தது. இது 19-வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எனலாம். கல்கத்தாவில் இருந்த கில்சீர்ஸ்ட் என்ற ஆங்கில அதிகாரி இதற்குப் பெரிதும் காரணமாயிருந்தார். அவருடைய தூண்டுதலின் பேரில் லல்லுபாய், சடல் மிஸ்ரா முதலியவர்கள் ஒன்றுகூடி பாரசீக மொழியிலிருந்தும், உருது மொழியிலிருந்தும் பல இலக்கியங்களை மொழி பெயர்த்தும், பல சொற்களை மாற்றியமைத்தும் புதுப்பித்தனர். அவர்கள் கையாண்ட முறை உருது மொழியிலிருந்த அரபி, பாரசீகச் சொற்களைத் தள்ளிவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக சமஸ்கிருதச் சொற்களைப் போட்டு, புதுமொழி வழக்கை உண்டாக்குவதாகும். இந்த அமைப்பில் உருதுவின் வரிவடிவாகிய அரபி எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாக, வடமொழியின் வரிவடிவாகிய தேவநாகரி எழுத்துக்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. (எனவே வழக்கிலிருந்த அரபி, பாரசீகச் சொற்களுக்குப் பதிலாக சமஸ்கிருதச் சொற்கள் புகுத்தப்பட்ட செயற்கை மொழியாக இப்பொழுது இந்தி என்று குறிப்பிடப்படும் மொழி உருப்பெற்றது.)

இந்தி தோன்றி 150 ஆண்டுகளுக்குள்ள்தான் ஆகிறது. இதைக் கேட்டதும் இந்தி ஆதரிப்பாளர்களுக்கு உடனே அல்ல என்றுதான் சொல்லத்

தோன்றும். மொழி நூல் வரலாற்றை நன்றாக ஆராய்ந்தால் இந்தக்கூற்று உண்மை என்பதை அவர்களே ஒப்புக்கொள்வர். இதற்குச் சான்றாக வட இந்திய தலைவர்களின் பேச்சையும், இந்தி மொழியாசிரியர்களின் எழுத்தையுமே காட்டலாம்.

(இந்தி சம்மேளனத்தின் தலைவராக இருந்த வரும், தற்பொழுது அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவராகவு மிருக்கிற ராஜேந்திர பிரசாத் அவர்கள் தாம் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் “இந்தி ஒரு செயற்கைமொழி” என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். செயற்கைமொழி. என்று குறிப்பிடப்படுவதாவது மிகக்குறுகிய காலத்தில் அவசரமாகக் கட்டாய முயற்சியின்பேரில் உண்டாக்கப்பட்ட மொழி என்பதாகும்.) எல்லா மொழிகளும் உண்டாக்கப்பட்டவையே என்ற போதிலும், காலப்போக்கில் தானாக வளராமல் கட்டாயப்படுத்தி அவசியத்தையும் அவசரத்தையும் முன்னிட்டு வளர்க்கப்படும் மொழி பொதுவாக செயற்கை மொழி என்று சொல்லப்படும்.

இந்தி மொழி எழுத்தாளர் தாரா சந்த் என்பவர் கூறுவதாவது:—

“ தற்காலத்தில் இந்தி இவ்வாறு ஆரம்பித்ததைக் கூறும்பொழுது சில இந்தி எழுத்தாளர்கள் எதிர்க்கின்றனர். நான் கவனித்தவரையில் அந்த எதிர்ப்பு பலனற்றது. தற்காலத்தில் இந்தி மொழியின் ஆரம்பத்தையும், வளர்ச்சியையும் விருப்பு, வெறுப்பற்ற முறையில் ஆராய்ந்தால் இந்த ஒரே முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டும். அதாவது: இந்தி மொழி 135

ஆண்டுகளுக்குட்பட்டது. அதுகூட அதிகம் என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏனென்றால் சடல்மிஸ்ராவும், லல்லுலால்ஜியும் இந்திமொழியின் உதயத்தைக் கண்ட போதிலும், அந்த உதயம் நிலைபெறவில்லை. இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. கவனிப்பாரற்று இருட்டில் இருந்தமொழி 1857க்கு அப்புறம்தான் இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பெற்றது" என்பதாகும்.

இவர் கூற்றுப்படி இந்திதோன்றி சற்று ஏறக்குறைய 150 ஆண்டுகளான போதிலும் (தாராசந்த் எழுதியது 1935-ல்), இந்தி இலக்கியத்தின் முதலெழுத்து தோன்றி ஒரு நூற்றாண்டுகூட ஆகவில்லை. /

வட நாட்டில் மொழிச் சண்டை

மொகலாயர் ஆட்சியில் பாரசீக மொழி அரசாங்க மொழியாக விளங்கியது. அரச அவையிலும், அரண்மனையிலும் பாரசீக மொழியே பேசப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் வளர்ந்ததால் பாரசீகச் சொற்கள் அரண்மனையின் வெளியிலேயும் உலவ ஆரம்பித்தன. இக் காரணம் பற்றி தான் வடநாட்டு மொழிகளில் பாரசீகச் சொற்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. மொகலாய ஆட்சி மங்கி, கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆளுங் கூட்டமானதும், பாரசீக மொழிக்கு இருந்த மதிப்பும், ஆதரவும் குறைந்து விட்டன. கடைசியாக 1837-ல் பாரசீக மொழிக்குப் பதிலாக உருது அரசாங்க மொழியாக ஆக்கப்பட்டது. மதவேற்றுமையும், மொழிச் சண்டையும் தலை தூக்காத அந்தக் காலத்தில்

உருது அரசாங்க முதன்மொழியாவதற்கு எந்த எதிர்ப்பும் உண்டாகவில்லை. உருது மொழியே வட இந்தியாவின் பெரும் பகுதியில் வழங்கும் மொழியாக இருந்தது. இன்று கருதப்படுவதைப் போல அக்காலத்தில் உருது முஸ்லிம்களின் மொழி என்று எண்ணப்படவில்லை. இந்து-முஸ்லிம் வேற்றுமை இன்றி எவரும் உருதுவை ஏற்றுக் கொண்டனர். இன்றுகூட வட இந்தியாவில் இந்துக்கள் அதிகமாக உள்ள பகுதிகளில்தான் உருதுமொழி மிகுதியாக வழங்கப்படுகிறது. அன்றிருந்த அமைதியான நிலை நீடித்திருந்தால் உருது மொழி வட இந்தியாவிலுள்ள எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் முதன் மொழியாக வந்திருக்கும். ஆனால் எதிர்பாராத வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளால் சமாதான வளர்ச்சி தடைப்பட்டதல்லாமல், சச்சரவே மூண்டது.

சிப்பாய்க் கலகத்துக்குப்பின் இந்தியாவில் தேசிய உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. தேசிய உணர்ச்சியின் விளைவாக தேசிய காங்கிரஸ் பின்தோன்றியது. தேசிய இயக்கத்தில் ஈடுபட்டோர் துவக்கத்தில் பெரும்பாலும் இந்துக்களாக இருந்ததால் அவர்கள் பேசியவை பெரும்பாலும் இந்து தேசியம்பற்றியவையாக இருந்தன. இந்தியா என்று கூறும்பொழுது வேதகாலம், இந்து மதத்தின் பெருமை, இந்துக்களின் வரலாறு, இந்து கலாச்சாரம் இவை பெரும்பாலும் பேசப்பட்டன. தேசிய உணர்ச்சி இந்துமத மறுமலர்ச்சி இயக்கமாக எதிரொலித்தது. இத்துடன் சேர்ந்து சுவாமி

தயானந்தர் ஆரம்பித்த இந்துமத தர்ம பிரசாரமும் வலுத்தது. வேதத்தின் மகிமையும், சமஸ்கிருதத்தின் பெருமையும் பேசப்பட்டன. இந்திய கலாச்சாரத்தின் அடிப்படையாக சமஸ்கிருதம் விளங்குகிறது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதும், அயலார் மொழிகளுக்குப் பதிலாக சமஸ்கிருதத்திற்கு ஆதரவு காட்டவேண்டுமென தேசிய இயக்கத்தினர் கருதினர். இறந்தமொழி எனினும் தெய்வீக மொழி என்ற அளவில் அதற்கு மதிப்பு உயர்த்தப்பட்டது. சமஸ்கிருதத்தின் சொற்களை மிகுதியாக வழங்கும் அவா வளர்ந்தது. இந்த நிலையில் சமஸ்கிருதச் சொற்களை நிரம்ப சேர்த்து லல்லுலால் உண்டாக்கிய இந்தியின் மீது கற்றோர்-எழுத்தாளர் கவனம் சென்றது. வழக்கத்திலிருந்த உருது மொழியுடன் லல்லுலால்ஜியின் இந்தி போட்டியிட்டது. இந்து-முஸ்லிம் இருபாலாரும் உருது மொழியைப் பேசியபோதிலும் மொழிப் பிரச்சினையில் சமஸ்கிருதம் மிகுந்த இந்தி இந்துக்களின் கலாச்சாரத்தையும் அரபி பாரசீகம் கலந்த உருது முஸ்லீம்களின் கலாச்சாரத்தையும் காட்டுவனவாகும் என்ற எண்ணம் பிறந்தது. (தேசிய இயக்கத்தின் ஆரம்ப கட்டத்திலேயே இந்தி-உருது மொழிப் பிரச்சினை உண்டாகி விட்டது என்று சொல்லலாம் மொழிப் பிரச்சினை பற்றிய கட்டுரையில் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு இதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். அவர் கூறுவது:

“ பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் இந்தி—உருது என்ற சொற்

கள் இரண்டு வேறுபட்ட மொழிகளை உணர்ந்தும் சொற்களாயின. இந்தப் பிரிவு உணர்ச்சி வளரலாயிற்று. தேசிய உணர்ச்சியில் இந்துக்கள் முதலில் ஈடுபட்டதால் தாய்மையான இந்தி மொழியையும், தேவநாகரி எழுத்தையும் வற்புறுத்தினார்கள். இதன் எதிரொலியே மொழி பற்றிய பிளவு. தேசியம், ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்கு இந்து தேசியமாக்கப்பட்டது. சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் முஸ்லிம்கள் தேசிய உணர்ச்சி பெற்றதும், அவர்கள் வகையில் தேசியம் பரவியதுடன் உருது மொழியில் அதிக அக்கரை காட்டத் தொடங்கினார்கள்.”

என்பதாகும்.) மேலும் தொடர்ந்து அவர் கூறும் போது, “தேசிய உணர்ச்சி முற்றிலும் வளர்ந்ததும், இந்த வேறுபாடுகள் மறைந்துவிடும்” என எழுதியுள்ளார். அவர் எழுத்துக்கள் இவ்விதமாக இருந்தனவே யொழிய, வரலாற்றின் எழுத்துக்கள் வேறுவிதமாக இருந்தன. இந்தி—உருது பிரச்சினை, இந்து—முஸ்லிம் பிணக்காகி, இந்து கலாச்சாரம்—இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் என்ற பேச்சாகி, இந்து தேசியம்—முஸ்லிம் தேசியம் என வளர்ந்தது. நேரு கூறிய தற்கு மாறாக தேசியம் பழுத்துப் பயன் தரும் சமயத்தில் இந்தியா பிரிக்கப்பட்டால்தான் விடுதலை கிடைக்கும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு, இறுதியாக விடுதலையும் பிரிவினையும் ஒரே காலத்தில் நிகழ்ந்து தீரவேண்டியவைகளாகிவிட்டன. ஆனால் ஆரம்பத்தில் இந்தி—உருது என்ற மொழிப் பிரச்சினைமட்டுமே இருந்தது.

இந்தி—உருது தகராறில் அரபிச் சொற்களை வைத்துக் கொள்வதா அல்லது அவற்றைத் தள்ளி விட்டு சமஸ்கிருதச் சொற்களை நுழைப்பதா என்று ஆரம்பக் கேள்வி எழும்பொழுது இந்து முஸ்லிம் என்ற மத வேறுபாடு தோன்றவில்லை. வழக்கி லிருக்கும் பாரசீக—அரபிச் சொற்களைத் தள்ளக் கூடாது என்று வாதிட்டவர்களில் முதன்மையாக விளங்கியவர் ராஜா சிவபிரஸாத் என்பவராவர். சமஸ்கிருதச் சொற்களை நிரப்பவேண்டும் என்று வாதிட்டவர்களில் தலைமை தாங்கியவர் ராஜா லக்ஷ்மணசிங் என்பவராவார். இவர்கள் இருவரும் இந்துக்களே. ஆனால் மொழிப் பிரச்சினையில் இவர்களேயன்றி வெள்ளை அதிகாரிகளும் கலந்துகொண்டனர். சிற் சில பொழுது தாங்கள் கூறுவதையே முடிவாகக் கொண்டு நடைமுறையில் கொணரவும் செய்தனர். இந்தி மொழியின் ஆரம்பத்தை நோக்குகையில், இந்துக்களுக்கென தனி மொழி வேண்டும் என லல்லுலால், சடல் மிஸ்ரா போன்றவர்களை அழைத்துப் புதுமொழியை உருவாக்கச் சொன்னவர் கில்சீர்ஸ்ட் என்ற ஆங்கில அதிகாரியாவார். பின்பு சிவ பிரஸாத், லக்ஷ்மண் சிங் இருவரும் முறையே பாரசீக அரபி சொற்களுக்கும்—சமஸ்கிருதச் சொற்களுக் கும் வாதிட்டபொழுது, சிவபிரஸாத் சார்பாக ஜான் பீம்ஸ் என்ற ஆங்கிலேயரும், லக்ஷ்மண் சிங் சார் பாக எப் எஸ். கிரேஸ் என்ற ஆங்கிலேயரும் விடாய் பிடியாக நின்று வாதிட்டனர். இந்த மொழிப் பிரச்சினையில் (கிருஸ்துவ பிரசார சபைகளும் பங்கு கொண்டன. பொதுவாக வெள்ளையதிகாரி களின் பக்க துணையும் அரசாங்க ஆதரவும் சமஸ்

கிருதம் மிகுந்த இந்தியின் பக்கமே இருந்தன. இதைப்பற்றி இந்திய மொழியாராய்ச்சியில் தலை சிறந்த சர். ஜி. ஏ. கிரையர்சன் தாம் எழுதிய 'இந்திய மொழி ஆராய்ச்சி' (Linguistic Survey of India) என்ற நூலில் :

“ துரதிர்ஷ்டவசமாக ஆங்கில அதிகாரிகளின் பலமான ஆதரவனைத்தும் சமஸ்கிருதவாதிகளின் பக்கமே இருந்தது. சமஸ்கிருதங்கலந்த இந்திக்கே கிருஸ்தவ பிரசார சபைகள் ஆதரவு காட்டின; கிருஸ்துவ மத வேதமான பைபிள் சமஸ்கிருதம் மிகுந்த இந்தியிலேயே மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டுப்பாடான, ஆனால் தவறான முயற்சியை எதிர்த்து ஒரு சில இந்திய எழுத்தாளர்கள் போராடியது பலனளிக்கவில்லை ”

என்று கூறியுள்ளார்.)

இந்து மத மறு மலர்ச்சியையும், சமஸ்கிருதம் மிகுந்த இந்தி மொழியையும் முஸ்லீம்களுக்கு எதிராக வெள்ளை அதிகாரிகள் வளர்த்து வந்ததற்குக் காரணம் இருந்தது. சிப்பாய்க் கலகம் திரும்பவும் மொகலாய அரசை உண்டாக்க முயன்றதால், சிப்பாய்க் கலகம் அடக்கப்பட்டதும் முஸ்லீம்களுக்குள்ள பலத்தையே ஒடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவு மதவேற்றுமைகளையும், மொழிச் சண்டையையும் தூண்டிவிட்டது. இந்துக்களின் தனிப்பட்ட முயற்சி, பிளாவட்ஸ்கி, அன்னி பெஸன்ட், ஆல்காட் போன்றவர்களாலும் வளர்ச்சியடைந்தது.

மேத வேறுபாடு காரணமாக எழுந்த வகுப்பு வேற்றுமையில் மொழிச் சண்டை முதல் கட்டமாக இருந்தது. இந்தியை ஆதரித்து 1867ல் பீகார் மாகாணத்தில் பிரசாரம் ஆரம்பித்தது. பின் அது ஐக்கிய மாகாணத்தில் பரவி, அலகாபாத் காசி போன்ற இடங்களில் இந்திப் பிரசார சபைகள் நிறுவப்பட்டன. இலக்கிய ஆசிரியராக விளங்கிய சர் சையது மகமது என்பவர் இந்த முயற்சிகளைக் கண்டித்து உருது மொழிக்காகப் போராடினார். தன்னுடைய வரையிலும் முயன்று பார்த்தார். பயனேதும் ஏற்படவில்லை.

ஐக்கிய மாகாணத்தில் அந்தோனி மாடனூல்ட் என்பவர் கவர்னராக வந்ததும், இந்திக்கு ஆதரவு அதிகரித்தது. ஆங்கிலத்திற்கு அடுத்த முக்கிய மொழியாக இந்தியைக் கொண்டுவர புது கவர்னர் பாடுபட்டார். சையது மகமது இறந்ததும் அவருடைய இடத்தில் உருதுவுக்காகப் பாடுபட அப்துல் மல்க் என்பவர் முன் வந்தார். உருதுவை ஆதரித்து மல்க் பேசுவது கவர்னருக்கு சீற்றத்தை உண்டாக்கியது. உருதுவுக்குப் பரிந்து பேசுவது நிற்கவில்லையானால், கல்லூரியொன்றில் மல்க் வசூத்துவந்த பதவியைவிட்டு அவர் வெளியேற வேண்டி நேரிடும் என கவர்னர் அவருக்கு எச்சரித்தார். அதன்பின் உருதுவுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதை மல்க் நிறுத்திக் கொண்டார். மக்டனால்ட் ஆட்சியில் இந்தி முக்கிய மொழியாக அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.)

பின் சில காலம் இந்தி வளர்ச்சி தேங்கியே இருந்தது. பாரசீக, உருது மொழிகளிலிருந்த

இலக்கியங்களில் சமஸ்கிருதச்சொற்களை அமைத்து உண்டாக்கப்பட்ட இலக்கியங்களைத் தவிர விரிவான இலக்கியம் எதுவும் உண்டாகவில்லை. மாளவியா இந்திக்காகப் பாடுபட்ட பொழுதுதான் தனியான இலக்கியம் இந்தியில் தோன்ற ஆரம்பித்தது. மாளவியாவும், அவரது சனாதன ஆதரிப்பாளர்களும் சமஸ்கிருதப் பயிற்சியை வளர்த்ததுடன், இந்தியில் இலக்கிய வளர்ச்சியையும் உண்டாக்கினார்கள்.

(1910ல் இந்தி சாஹித்ய சம்மேளனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்தக் காலத்தில் தேசிய காங்கிரஸ் வலுவடையத் தொடங்கியது. தேசிய உணர்ச்சியோடு இந்தியாவின் அரசாங்க மொழியாக இந்தி வரவேண்டுமென்ற எண்ணமும் வளர்ந்தது. காந்தியார், ராஜேந்திர பிரசாத், காகா கலேல்கார் போன்றவர்கள் இந்தி அரசாங்க மொழியாக வேண்டுமென்ற இயக்கத்தைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டனர்.) காந்தியாரின் தனிப்பட்ட செல்வாக்கும், காங்கிரசின் விரிந்த அமைப்பும் உதவி செய்ததால் இந்திப் பிரசாரம் இந்தியா முழுவதும் பரவியது. லட்சக் கணக்கில் நிதி சேர்க்கப்பட்டு, பிரசாரம் பலப்படுத்தப்பட்டது. இந்தியின் உச்சரிப்பை முன்பின் கேட்டறியாத எல்லைப்புறம், பஞ்சாப், சென்னை மாகாணங்களில்கூட இந்திப் பிரசார சபைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. விடுதலையடைய இந்தியா ஒன்றுபட்டுப் போராடவேண்டும்; அந்த ஒற்றுமையை அடைய ஒரே மொழியாக இந்தி ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற பிரசாரம் தேசிய இயக்கத்துடன் வளர்ந்தது.

இந்தி—உருது சண்டை வலுக்க வலுக்க, சமஸ்கிருத சொற்கள் தேடிப் பிடிக்கப்பட்டு இந்தியில் மிகுதியாக சேர்க்கப்பட்டன. இந்தியில் எழுத ஆரம்பித்த தேசிய தலைவர்களும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர்? அதே போல் உருது மொழியாசிரியர்கள் அரபி, பாரசீக சொற்களை நிரம்ப எடுத்தாளுவதில் முனைந்தனர்? இதனால் இரு மொழிகளுக்கும் மையிலிருந்த பிளவு பெருகியதுடன் மொழிப் பிரச்சினையோடும் நில்லாமல் இந்து—முஸ்லிம் வேற்றுமைக்கு அழைத்துச் சென்றது.

பொதுமொழி ஒன்று வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததற்குக் காரணம், நாட்டுமக்களிடையே ஒற்றுமை உண்டாக்க வேண்டுமென்பதற்காகும். ஆனால் அது இரு வகுப்பினரிடையேயும் சச்சரவை உண்டாக்குவதற்குத்தான் காரணமா யிருந்தது. இந்த சச்சரவு விடுதலை இயக்கத்தைப் பாதிக்குமளவுக்கு வளர்ந்ததால், அதைத் தணிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அதற்காகப் பொது மொழிக் கொள்கை கைவிடப்படவில்லை. மாறாக இருவகுப்பினரையும் சமாதானப்படுத்தும் முயற்சி ஒன்று செய்யப்பட்டது. அதுதான் இந்துஸ்தானி.

இந்துஸ்தானி

(1931ல் கூடிய காங்கிரஸ் இந்துஸ்தானி இந்தியாவின் பொதுமொழியாக வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.) ஒரு சபையின் தீர்மானத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மொழி இந்துஸ்

தானியைத் தவிர வேறு எதுவாகவும் இருந்திருக்க முடியாது. இந்துஸ்தானியைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டதும், மொழிப்பிரச்சினையில் ஈடுபட்டிருந்த இரு சாராருமே அதை வியப்புடன் கவனித்தார்கள். எவரும் எதிர்பார்க்க வில்லை. இந்துஸ்தானி என்றால் என்ன? அதைப் பற்றி ஒவ்வொருவருங் கொடுத்த பதில் வேடிக்கையாக இருந்தது.

இந்துஸ்தானி பிரசாரத்திற்கு முதல் காரணமாக இருந்த பெரியார் காந்தியார் அந்த மொழிக் குரிய நிலைமைகளைக் கூறுகிறார்:—

“(1) நமது பொதுமொழி இந்துஸ்தானி என்று அழைக்கப்படவேண்டும். இந்தி என்று அழைக்கப்படக் கூடாது.

(2) இந்துஸ்தானியை எந்த மதத்தையும் சார்ந்தவொரு மொழியாகக் கருதக் கூடாது.

(3) ‘அந்நிய மொழியா’, ‘சொந்த மொழியா’ என்று பாராது வழக்கிலுள்ள சொற்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(4) இந்து எழுத்தாளர்கள் வழங்கும் உருதுசொற்களையும், உருது எழுத்தாளர்கள் வழங்கும் இந்தி சொற்களையும் அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(5) கலைச் சொல்லாக்கத்தில் குறிப்பாக அரசியல் சொற்றொடர்களில் சமஸ்கிருத சொற்களை மட்டும் மிகுதியாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், உருது, இந்தி, சமஸ்கிருதம் மூன்றி

விருந்தும் சொற்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(6) தேவநாகரி, அரபி என்ற இரண்டு வரி வடிவங்களையும் இந்துஸ்தானியை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்தலாம். இந்துஸ்தானியைப் பரப்புபவர்கள் இரண்டு வரி வடிவங்களுக்கும் (லிபிகளுக்கும்) வசதிகள் செய்ய வேண்டும்”.

இவ்வாறு காந்தியார் காட்டியுள்ள விதிகளைக் கவனித்தால் பொது மொழித்தகராறு எவ்வளவு தூரம் முற்றிவிட்டது என்பதை விளக்கும்.

காங்கிரசிலும், காங்கிரசைச் சார்ந்த பிரசார—செயல் அமைப்புகளிலும், உருதுவுக்கு எதிராக இந்திப் பிரசாரமே வலுத்திருந்தது. உருது மொழியாளருக்கு இந்திப் பிரசாரம் பிடிக்கவில்லை காங்கிரசுக்கு வெளியிலிருந்தோர் இந்தி—உருது சண்டையை முக்கிய பிரச்சினையாகக் கொண்டு வாதாடினார்கள். எனவேதான் இந்தியைப் பொது மொழியாகக் கூறக்கூடாது என்றும், இந்துஸ்தானியே இந்தியாவின் பொதுமொழி என்றும் காந்தியார் அறிவித்தார்.

காந்தியார் கொடுக்கும் 2வது விதியால் இந்தி—உருது சண்டை மதவேற்றுமைகளைக் கிளப்பி விட்டதுடன், அரசியல் பொதுவாழ்வைப் பயமுறுத்தும் அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டது என்பது நன்கு விளங்கும்.

இந்துஸ்தானிக்குரிய சொற்களைப்பற்றி 3, 4 விதிகளில் கூறப்பட்டிருப்பவைதான் வேடிக்கையாக இருக்கின்றன. சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வகை, இருசாராரையும் சமாதானப்படுத்தும் படியாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக அந்த

விதிகளைச் சேர்த்திருக்கிறார். நடைமுறையில் இந்தி, உருது பண்டிதர்களை அழைத்து, இந்தி இலக்கியத்திலிருக்கும் உருதுச் சொற்களையும், உருது இலக்கியத்திலிருக்கும் இந்திச் சொற்களையும் கணக்கெடுக்கும்படி கூறியிருந்தால், மிகக்குறைந்த அளவுக்குத்தான் செற்கள் கிடைத்திருக்கும். ஒரு சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால் அது தனது மொழிக்குத்தான் சொந்தமுடையது என வாதித்திடத்தோன்றும். இந்த விருப்பு, வெறுப்புகளைத் தாண்டி மிகுந்திருக்கும் சொற்கள் மிக மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையினவாகவே இருக்கும். உண்மையில் மொழிச் சண்டை ஏற்படுவதற்குமுன் கணக்கெடுத்திருந்தால் இரண்டுக்கும் பொதுவாகப் பல சொற்கள் இருந்திருக்கும். மொழிச்சண்டை வளர்ந்த பின் இந்திமொழியில் சமஸ்கிருதச் சொற்களும், உருது மொழியில் பாரசீக—அரபிச் சொற்களும் அதிகமாக சேர்க்கப்பட்டதால், பொதுச் சொற்கள் வலுக்கட்டாயமா இருதரப்பினராலும் குறைக்கப்பட்டன. இந்தச் சொல்லாராய்ச்சியை ஆரம்பித்து, ஒரு தனிப்பட்ட சொல்லை வைத்துக் கொண்டு அது எம்மொழியைச் சார்ந்தது என்று விவாதிக்கத் தொடங்கினால், இருதரப்பினரும் பொதுவான மொழி வேற்றுமைக்காகப் போராடுவதை விடுத்து ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் 'இந்தி சொல்லா?' 'உருதுச் சொல்லா?' என்று சண்டையிட ஆரம்பித்திருப்பார்கள். இந்துஸ்தானிக்குரிய சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வேலை இம்முறையில் தொடங்கியிருந்தால், காந்தியார் கனவு கண்ட சமரசத்திற்குப் பதிலாக, சச்சரவே இன்னும் விரைவாகவும் மிகவாகவும் கிளம்பியிருக்கும்.

இந்துஸ்தானியின் நிலையைப்பற்றி ஜவஹர்லால் நேரு கொடுக்கும் விளக்கும் மேலும் தெளிவுபடுத்துவதாக இருக்கிறது. அது வருமாறு:—

“இந்துஸ்தானி என்றால் என்ன? உத்தேசமாக இந்தி—உருது இரண்டையும் உள்ளடக்கி, இரண்டு விபிகளிலும் எழுதப்படுவதாய், இரண்டு பிரிவுகளுக்கும் மத்தியஸ்தமாக அமைக்க விரும்பும் நல்லெண்ணத்திற்கு இந்துஸ்தானி என்றுபெயர்”

இந்த விளக்கத்தை மொழிநூல் வல்லுநர்கள் யாராவது கேள்விப்பட்டால் உள்ளபடியே திகைத்துப் போய்விடுவார்கள். அந்த அளவுக்கு மொழிநூல் இலக்கணத்திலேயே காணப்படாத புதுவிளக்கமாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்துஸ்தானியை விவரிக்கவந்த அனைவரும், இந்தி-உருது சச்சரவைக் கண்டித்து, இந்து-முஸ்லிம் பிணக்கினால் நாட்டுக்கு உண்டாகும் கெடுதலை விளக்கி இருவகுப்பினரும் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டுவதின் அவசியத்தை வற்புறுத்தி அவ்விரு பிரிவினரையும் சமாதானப் படுத்த இந்துஸ்தானி இருவருக்கும் பொதுவான மொழி என விளம்பரப்படுத்தினார்கள். இக்கருத்து கொண்டதான் (1931-ல் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பொதுமொழிக்கு இந்துஸ்தானி எனப் பெயர் சூட்டினார்கள்.)

உருது மொழியை அப்புறப்படுத்த மறைமுகமாகச் செய்யப்படும் சூழ்ச்சிதான் இந்துஸ்தானி பிரசாரம் என்று உருது மொழியாளர்கள் எதிர்த்தார்கள். உருது மொழியினருக்குப் பயந்து செய்யப்படும் காரியமென, இந்தி மொழியாளர்கள் இந்துஸ்தானி தீர்மானத்தை ஏற்க மறுத்தனர். தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் நிறைவேற்றியதும், அதன் கட்சியினராவது உறுதியாக இந்துஸ்தானி தீர்மானத்தைக் கடைப்பிடித்தார்களா? அதுவும் இல்லை. இந்தி-உருது இவைகளுக்கு இடைப்பட்டதாக இந்துஸ்தானி கூறப்பட்டதே தவிர, இந்திப்

பிரசாரம் எள்ளளவும் தடைப்படுத்தப்படவில்லை. காங்கிரஸ் தலைவர்களும் காங்கிரஸ் ஆதரவில் வளர்க்கப்பட்ட இந்திபிரசார சபைகளும், காந்தியார் தலைமை பூண்ட இந்தி சாஹித்ய சம்மேளனமும் தத்தம் இந்திப் பிரசாரத்தை வலுப்படுத்தினார்களே யொழிய குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. (கேள்விகேட்ட நிலையில் பதிலளிக்கும்போது மட்டும் இந்துஸ்தானி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டதே தவிர, மற்றபொழுதுகளில் வெளிப்படையாகவே இந்திப் பிரசாரம் காங்கிரஸ் தலைவர்களால் செய்யப்பட்டது. 1937-ல் காங்கிரஸ் மாகாணங்களில் மந்திரிசபை அமைத்தும் இந்திக் கல்வி கொண்டுவரப்பட்டது. குறிப்பாகச் சென்னை மாகாணத்தில் கட்டாயமாகக் கொண்டுவரப்பட்டது. 1931-ல் நிறைவேற்றப்பட்ட காங்கிரஸ் தீர்மானத்தைக் காரணமாகக் காட்டியபோதிலும், உண்மையில் இந்திதான் கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட்டது. இந்துஸ்தானி என்ற பெயருக்குச் செல்வாக்கு ஏற்படவில்லை.)

காங்கிரஸின் இந்துஸ்தானி தீர்மானத்தை காங்கிரஸ்காரர்கள் காற்றில் பறக்க விட்டுவிட்டு, இந்திப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை மற்றொரு எடுத்துக்காட்டால் விளக்கக்காட்ட முடியும். காங்கிரஸின் தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் நிறைவேற்றத் தவறியதுடன், அதைப் புறக்கணிக்கும்ளவுக்கு இந்திப் பிரசாரத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் கலந்து கொள்வதைத் தடுக்க டாக்டர் அஷ்ரப் 1938-ல் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். இந்திப் பிரசாரத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்பது தீர்மானத்தின் நோக்கம். தீர்மானம் பெருவாரியான ஒட்டுக்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டுவிட்டது.

இந்தி-உருது என்று சண்டையிடக் கூடாது; இந்துஸ்தானிதான் பொது மொழியாக வேண்டும் எனக் கிளப்பிய அதே காங்கிரஸ், இந்துஸ்தானியைக் கைவிட்டு இந்தியை மேற்கொண்டது.

இந்தி-உருது சண்டை வளர்ந்துகொண்டே செல்லுகையில், உருது மொழியை ஆதரித்து 1938-ல் லக்னோவில் கூடிய முஸ்லிம்லீக் தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றியது. 1938 டிசம்பர் 18-ம் நாள் உருதுமொழித் தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. வட இந்தியாவில் இந்தி-உருது போராட்டம் அரசியல் விவகாரங்களோடு இணைந்து வேறு பல பிரச்சினைகளைக் கிளப்பிவிட்டது.

தென்னாட்டில் இந்தியைக் கட்டாயமாகத் திணிக்கும்போது போராட்டம் எழுந்தது. இங்கே துவங்கிய போராட்டம் இந்தி-உருது போராட்டமல்ல, இந்தி-தமிழ்ப் போராட்டம். காங்கிரஸ் மந்திரிசபை கலையும்வரை போராட்டம் நீடித்தது.

இந்து-முஸ்லிம் பிளவு முற்றி, இந்தியா பிரிக்கப்பட்ட பின், காங்கிரஸின் பொதுமொழிக் கொள்கை இந்தி என்பது உறுதியாகி விட்டது. இந்துஸ்தானி பொது மொழியாக வேண்டுமென்பது என்னவாயிற்று? இந்தியை இந்துஸ்தானி என்று ஒப்புக்காக அழைத்து அந்தக் கொள்கையை நிலைநாட்ட முயலுகிறார்கள் சிலர். இப்பொழுது இந்துஸ்தானி என்று அரசியலாரும், அதனை அண்டிவாழும் ஏனையோரும் ஆதரிப்பாளரும் வழங்குவது இந்தியைத்தான். எந்த நோக்கத்தோடு இந்துஸ்தானி பெற்றெடுக்கப் பட்டதோ அந்த நோக்கமும் கைவிடப்பட்டு அதனைப் பெற்றெடுத்தவராலேயே அதுவும் கைவிடப்பட்டு பிறந்த இடத்தில் பிறந்த பொழுதே அது இறந்து விட்டது.

இந்தி-உருது மொழிகள் பற்றிய தவறான கருத்து ஒன்று சிலரால் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

அதாவது எழுத்து வடிவங்களைத் தவிர இரண்டும் உண்மையில் ஒரே மொழிதான் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் கூறுகிறபடி இரண்டும் ஒரே மொழியாயிருந்தால் இந்த மொழிச் சண்டை இரத்தக் கிளரி ஏற்படும்வரை வளர்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இரண்டும் ஒன்றாயிருந்தால் பொதுமொழி தேடும்போது சச்சரவு ஏன் வளர்ந்தது? இவ் விரண்டையும் சமாதானப்படுத்த மூன்றாவது மொழியொன்று தேடப்படுவானேன்? ஒரு நூற்றாண்டுக்கு வேண்டுமானால் இத்திக்கும் உருதுவுக்கும் சமாதான உறவு இருந்திருக்கும். இந்தி - உருது இவை இரண்டிடையே உண்டாயுள்ள வேற்றுமையை விளக்கவந்த உருது மொழிப் பேராசிரியர் அப்துல் ஹக் என்பவர்.

“உதாரணமாக உருதுப் பத்திரிகையில் கூறப்படும் செய்தியை இந்தி தெரிந்தவரால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அதேபோல் இந்திச் செய்தித்தாளில் காணப்படும் செய்திகளை உருது தெரிந்தவரிடம் சொன்னால் அவரால் சரியாக உணர்ந்துகொள்ள முடியாது.”

என்று கூறுகிறார். “ஒருவரை யொருவர் புரிந்து கொள்ளமுடியாத அளவுக்கு இருமொழியினரும் இருந்து வருகின்றனர்” என்று அப்துல்ஹக் கவலைப்படுகிறார். இரண்டு மொழிகளிலுமுள்ள இலக்கிய வளர்ச்சியில்லை, அன்றாடம் வரும் செய்தித்தாள் நடையிலேயே அவ்வளவு வேற்றுமை இருக்கிறது. மிக எளிய நடையில் எழுத்துவாசனையே அறியாத சாதாரண மக்களுக்கும் புரியும் வகையில் வருவது செய்தித்தாள். அந்த நிலையிலேகூட இந்தி மொழியில் வெளிவரும் செய்தியை உருதுமொழி மட்டும் தெரிந்தவரிடம் சொன்னால் புரிந்துகொள்வதில்லை. அதேபோல் உருதுச் செய்திகள் இந்தி தெரிந்தவருக்குப் புரியா.

இந்தி-உருது, இந்து-முஸ்லிம் வேற்றுமை எவ்வளவு தூரம் பரவியிருந்தது என்பதற்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டு. ஒரே பகுதியில் வாழும் இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் ஒரே தாய் மொழியைப் பெற்றிருந்த போதிலும், அவர்கள் வழங்கும் சொற்களில் வேறுபாடு இருக்கக் காண்கிறோம். ஐ. மாகாணத்தில் இந்துக்களின் மத்தியில் ஒரு முஸ்லிம் வாழ்ந்தாலும் அவனுடைய வீட்டில் உருது, அரபிச் சொற்கள் மிக வழங்குவதைக் காணலாம். அதே போல் காஷ்மீர் பகுதியில் முஸ்லிம்களின் இடையில் ஒரு இந்து இருந்தாலும் அவனது வீட்டில் வழங்கும் மொழியில் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் நிரம்ப இருப்பதைக் காணலாம்.

கல்கத்தா நகருக்குச் சென்று “இந்தப் பகுதியில் தாய்மொழி எது?” எனக் கேட்டால் “பெங்காளி” என்று பெருமீதத்துடன் கூறுவார்கள். “இந்து-முஸ்லிம் இருவரும் ஒரே தாய்மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றனரா?” என்று வினவினால் “சந்தேகமென்ன?” என்று உறுதி கூறுவார்கள். அந்த நாட்டுமொழி தெரியாத ஒருவர், நீர் வரட்சிகொண்டு ஒரு இந்துவிடம் சென்று, தனக்குத் தெரிந்த ஓரிரு சொற்களில் “பானி, பானி” என்று எவ்வளவு தடவைக் கேட்டாலும் தண்ணீர் கிடைக்காது. அதை விடுத்து மற்றும் இரண்டு மூன்று இந்துக்களிடம் ‘பானி, பானி’ என்று எவ்வளவு தான் பல்லவி பாடினாலும், கதவைத் தாழிடும் ஓசை கேட்கும் யொழிய தண்ணீர்க் குவளை வராது. ஏனென்றால் கல்கத்தாவில் வாழும் இந்துக்களிடம் ‘தண்ணீர்’ என்பதற்கு ‘ஜல்’ என்று கேட்டால்தான் தண்ணீர் கிடைக்கும். தண்ணீரைக் குறிப்பிடுவதற்கு ‘பானி’ என்ற சொல் வட இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும், பெங்காளி மொழியில்

இருந்தபோதிலும் இந்துவின் வீட்டில் 'ஜல்' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

மறுநாள் நாவரட்சி ஏற்பட்டதும் முதல்நாள் தெரிந்துகொண்ட பாடத்தை வைத்துக்கொண்டு, அந்த இந்துவின் பக்கத்து வீட்டிலிருப்பவனிடம் போய் 'ஜல்' எனக் கேட்டதும் அந்த வீட்டிலிருப்பவன் இந்துவாயிருந்தால், அதுவும் இரக்கமுள்ளவனாக இருந்தால், மேலும் தண்ணீர் கேட்பவன் இந்து என்ற நம்பிக்கை உண்டானால் தண்ணீர் கிடைக்கும். பக்கத்து வீட்டுக்காரன் முஸ்லிமாயிருந்தால் முறைத்துப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவான், சமாதான காலமாக இருந்தால். முஸ்லிம்களின் வீட்டில்தான் தண்ணீர் என்பதற்கு 'பானி' என்றசொல் வழங்கப்படுகிறது. அது உருதுச் சொல். ஒரே இடத்தில், ஒரே தாய் மொழியைக் கொண்டு பக்கத்து வீடுகளில் இருக்கும் இந்து, முஸ்லிம் இருவரில் தண்ணீரைக் குறிக்க 'ஜல்' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லே இந்துவும், 'பானி' என்ற உருதுச் சொல்லே முஸ்லிமும் வழங்குகின்றனர். அந்த வழக்கத்தைக் கட்டுப்பாடுடன் பாதுகாக்கின்றனர். ('பானி' என்று சொன்னால் அவன் ஒரு முஸ்லிம் என்றும், 'ஜல்' என்று சொன்னால் அவன் ஒரு இந்து என்றும் கூறுமளவுக்கு இவர்களுடைய பேச்சுமொழி அமைந்திருக்கிறது.) மதவெறுப்பு அதிகரித்திருந்த சமயத்தில் இந்து வீட்டில் போய் 'பானி' என்றும், முஸ்லிம் வீட்டில் போய் 'ஜல்' என்றும், ஒன்றிற்கொன்று மாறிக் கேட்டால் பிற மதத்தினனென்று தண்ணீர் கிடைக்காமல் போவதுடன், வகுப்புக் கலவரமும் அடிதடியும் பிறந்தாலும் பிறக்கும். தண்ணீர் கேட்கப்போய் இரத்தம் கிடைக்கும் நிலை உண்டாகலாம். இதேபோல் குஜராத்தி, மராட்டி மொழி

களிலும் இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் பயன்படுத்தும் சொற்களில் வேற்றுமை இருக்கிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் இந்தி உருது இவைகளின் வரலாறும், மொழிச் சண்டை ஆரம்பித்த விதமும், பின் பொதுமொழி விவாதம் வந்ததும், இந்தி-உருது சண்டை இந்து-முஸ்லிம் பிளவாக வளர்ந்ததும் நன்கு விளங்கும். மொழிச் சண்டை ஆரம்பித்தது வடநாட்டில்; பொதுமொழிப் பிரச்சினையை விவாதித்தவர்கள் வடநாட்டாரே. எனவே பொது மொழியொன்று தேவை என்பதற்கு அவர்கள் தந்த காரணங்கள், எந்தமொழி பொது மொழியாவதற்குரியது என்று அவர்கள் காட்டிய ஆதாரங்கள், பின் இந்தி, உருது இருமொழிகளையும் தள்ளி இந்துஸ்தானி என்ற புதுமொழியைப் பொது மொழியாக்கப் போடப்பட்ட தீர்மானங்கள், இவைகளைப் படிக்கும்பொழுது, வட இந்திய மொழி அமைப்பையும், பலமொழி பேசுவோரிடை நிலவிய விருப்பு வெறுப்புக்களையும், முக்கியமாக இந்து முஸ்லிம் பிணக்கையும் அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டுதான் அவர்கள் தங்கள் காரணங்களை அமைத்தார்கள் என்பது விளங்கும். பொது மொழியென திட்டமிட்டபொழுதும், திட்டங்களுக்கு விளக்கங்கள் கூறியபொழுதும், திட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவர லட்சக்கணக்கான பொருளையும், தேசியத் தொண்டர்களின் உழைப்பையும் செலவிட்டுப் பிரசாரம் செய்த பொழுதும், பின் திடீரென்று சமாதான மொழியாக ஒன்றைத் தீர்மானத்தின் மூலம் அமைத்தபொழுதும், பின் எவ்வழியும் சண்டையைத் தீர்க்காது என்று சஞ்சல மடைந்த நேரத்திலும் தென்னுடு அவர்கள் கருத்தில் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பொது மொழித் திட்டத்தைத் தாங்களாகவே முடிவு செய்துவிட்டு, அதைச் செயலளவில் காட்டும் பொழுதுதான் சென்னை மாகாணம் அவர்களின் பெரிய கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

தென்னாடும் திராவிடக் குழுமொழிகளும்

தென்னாட்டைப்பற்றியும், திராவிடக் குழுமொழிகளைப்பற்றியும், மொழிப் பிரச்சினையை விவாதித்தவர்கள் எந்த அளவுக்குக் கவலைப்பட்டார்கள் என்பதைச் சற்றுக் காண்போம்.

பொதுமொழிக்கு வரிவடிவம் தேடி, தேவநாகரி, உருது என்ற இரண்டுவித எழுத்துக்களையும் பயன்படுத்தலாம் என்று கூறும்பொழுது, வடமேற்கு இந்தியாவில் உருதுச் சொற்கள் வழங்குவதால் அங்கு உருது எழுத்துக்களும், வங்காளத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மிகுதியாக வழங்குவதால் தேவநாகரி எழுத்துக்களும் பயன்படுத்தப்படலாம் என்று காந்தியார்கருதினார்.

பொதுமொழிக்குரிய எழுத்துக்களைப் பற்றி பேசுவந்த ஜவஹர்லால் நேரு இன்னும் சற்றுப் பாதுகாப்போடு கூறியுள்ளார்.

“வட இந்திய எழுத்துக்கள் தென்னிந்திய திராவிட மொழிகளிடையே எவ்வளவு தூரம் ஒத்துப்போகும் என்பது பற்றியும், அல்லது அவைகளுக்குள்ளாகவே ஒரு வரி வடிவத்தை உண்டாக்கிக்கொள்ள முடியுமா என்பது பற்றியும் எனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது”

என்று விளக்கியுள்ளார். பொதுமொழி தேவையென்று முடிவு செய்யப்பட்டபின், பொது மொழி என்று ஒன்றை உண்டாக்கியபின், எந்த எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்துவது, தேவநாகரி எழுத்துக்களையா, உருது எழுத்துக்களையா என்ற ஐயம் தோன்றியது. புதிதாகத்தோன்றிய இந்த ஐயப்பாடு முதலிலிருந்து ஆரம்பித்துவந்த அவ்வளவு தூரத்தையும் கடந்து ஆரம்ப நிலைக்கே அடித்து

விரட்டும் ஐயப்பாடாக அமைந்தது. ‘வடநாட்டு எழுத்துக்கள் தென்னாட்டு திராவிட மக்களிடே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா?’ பண்டிதநேருவுக்கு 1939-ல் உண்டான சந்தேகம் இது. அந்த சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதை விட, சந்தேகம் எழும்பிய விதத்தையும், விளைவையும் நன்கு பார்க்கவேண்டும். வட நாட்டு எழுத்துக்களே தென்னாட்டினர்க்குக் கசக்கும் தன்மையன என்ற சந்தேகமிருக்கும்பொழுது, அந்த எழுத்துக்களையுடைய மொழியை, மொழியை உட்படுத்தி விளங்கும் பண்பாட்டை எவ்வாறு கண்ணீர் மூடிக்கொண்டு ஒப்புக்கொள்வார்கள்!

வடநாட்டு எழுத்துக்கள்—தென்னாட்டுத் திராவிட எழுத்துக்கள்: இவ்விருவகை எழுத்துக்கள், ஒன்றிற்கொன்று வேறுபாடுடையன என்பதை ஒப்புக்கொள்வது மட்டுமல்லாமல், இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு விளங்குவனவாகும் என்பதையும் நேரு ஒப்புக்கொள்கிறார். ஆகவே தான் வடநாட்டு எழுத்துக்களைத் தென்னாட்டார் ஒப்புக்கொள்வார்களோ என்னவோ என்ற சந்தேகம் இவருக்குப் பிறந்திருக்கிறது. பொதுமொழியாக ஒப்புக்கொண்டாலும், எழுத்துக்களை ஒப்புக்கொள்வார்களோ என்று எண்ணி வகைக்கொரு வரி வடிவங்கூற முற்பட்டார். பொதுமொழியாவதற்குரியதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்துஸ்தானிக்கு, மூன்றுவித வரிவடிவங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர் அறிவுறுத்துகிறார்.

“வங்காளி, குஜராத்தி, மராட்டி உள்ளிட்ட தேவநாகரி ஒன்று இரண்டாவதாக உருது: மூன்றாவதாக அவசியமாவால் தென்னாட்டுக்கு ஒருவகை வரிவடிவம்;”

என்று பண்டித நேரு விளக்கியுள்ளார். ஒரு மொழிக்கு மூன்றுவகை எழுத்துக்கள். ஒன்று தேவநாகரி; இரண்டாவது உருது; மூன்றாவதாக

அவசியமிருந்தால் திராவிட எழுத்து வடிவம். இந்தக் கருத்தை ஏறக்குறைய ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் 1939-ல் அவர் வெளியிட்டார். குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று வரிவடிவங்களில் ஒன்று (உருது) கழிந்துவிட்டது. பாகிஸ்தான் பிரிந்து விட்ட காரணத்தால், மிகுந்திருக்கும் இரண்டுக்கும் பாகப் பிரிவினை என்று ஏற்படப்போகிறதோ தெரியவில்லை!

பொதுமொழிப்பற்றி விவாதித்த வடநாட்டுத் தலைவர்களின் பெரும்பாலோர், சமஸ்கிருதமே இந்தியமொழிகள் எல்லாவற்றிற்கும் தாய்மொழியாகும் என்ற தவறான கருத்தைப் பரப்பிவரலாயினர். அந்த அடிப்படையின்மீது தங்கள் வாதங்களை வைத்து பிரச்சினைகளை எழுப்பினர்.

உருது மொழிப் பேராசிரியரும், காந்தியாரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவருமான அப்துல் ஹக் மட்டும், சமஸ்கிருதங் கலந்த இந்தியைத், தென்னாட்டில் புகுத்த எண்ணும் முயற்சியைக் கண்டித்தார். அவர் கூறுகிறார்:—

“தென்னிந்திய மொழிகளில் சமஸ்கிருதம் முதலிடம் பெறுகின்றது என்று நாம் நினைப்பது உண்மையல்ல, மேலும் இந்தி நுழைவு அவர்களின் தனிப்பட்ட கலாச்சாரத்தை அழிப்பதாகும் என அவர்கள் எதிர்த்திருக்கிறார்கள்.”

என்று. இது, முதல் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் முடிந்த பிறகு, அவர் எழுதிய கட்டுரையில் காணப்படுவதாகும். தென்னாட்டில் அன்று எழும்பிய எதிர்ப்பு வெறும் மொழிப் போராட்டம் மட்டுமல்ல; அது கலாச்சாரப் போர் என்பதை ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவரால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவரால் அறிந்துகொள்ள எப்பட்ட அரிய கருத்தை இங்கே இருப்போரில் சிலர் கண்

ணிநுந்தும் காண மறுக்கிறார்கள் ; காது இருந்தும் கேட்க வெறுக்கிறார்கள்.

சுமித்திரானந்தன் பந்த் என்பவர், “சமஸ்கிருத மொழிக்கு அப்பாற்பட்டவை திராவிடமொழிகள்” என்று கூறினார். /

தீவிர தேசிய காங்கிரஸ் வாதியாக விளங்கிய தகீர் என்பவர், “புதிதாக அமைக்கப்படும் இந்துஸ்தானியை திராவிட மொழியினர் மீது நிணிப்பது கூடாது; அது பயனற்றது. கெடுதலை உண்டாக்குவது” என விளக்கிக் கூறினார். மொழிச் சண்டைகளால் உண்டாகிய சங்கடத்தைக் கூறும்போது, “இந்தி—உருது, இந்தி—தமிழ் சண்டைகள் பயமுறுத்தும் அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டன” என்று கவலைப்பட்டார். மொழிச் சண்டையால் விளையும் பலனை அவர் முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்துவிட்டார். அவர் கூறியது 1940-க்கு முன். அதற்குப் பிறகு இந்தி—உருது என்ற சண்டை போய், இந்தியா—பாக்கிஸ்தான் என்ற பிரிவினைப் பேச்சு அரசியல் வட்டாரத்தை ஆட்டிவைத்தது. இறுதியாக இந்திய துணைக்கண்டம் இரண்டாகத் துண்டிக்கப்படவேண்டிய அவசியத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. தகீர் குறிப்பிட்ட தமிழ்—இந்தி போராட்டம் இன்னும் முடியவில்லை. ஆனால் அவரடைந்த பயம் எந்த விதத்திலும் குறையவில்லை.

அத்துல் ஹக் சர்டேஜ் பகதூர் சாப்ரு, தகீர் போன்ற வர்களிடமிருந்து, தென்னாட்டின் உண்மை நிலைக்குப் பரிந்து கண்டனங்கள் எழுந்ததைத் தவிர, ஜவஹர்லாலுக்கு ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தைத் தவிர, மற்ற எவரும் தென்னாட்டைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. வடநாட்டில் ஏற்பட்ட மொழிச் சண்டையை முதன்மையாக வைத்துக்கொண்டு, வட இந்திய மொழிகளின் வரலாற்றை ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டு போட்டியிட்ட இரு வட இந்திய மொழிகளைச் சமாதானப்படுத்த, வட இந்தியரால்,

வட இந்தியாவுக்காக, வட இந்தியாவில் விவாதிக் கப்பட்டதே இந்திய மொழிப் பிரச்சினையாகும்.

தென்னாட்டில் முக்கிய மொழிகளாக விளங்கும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு ஆகிய மொழிகள் திராவிடக் குழுவைச் சேர்ந்த மொழிகளாக மொழிநூலறிஞர்கள் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். இவ்வைந்து மொழிகளிலே தமிழ் முதிர்ந்த மொழியென்றும், திராவிடக் குழுமொழியின் மூல மொழியிலிருந்து நேரிடையே வளர்ந்து வரும் மொழியென்றும், இதன் தோற்றம் கடல் கொண்ட லெழுவியா கண்டத்திலாகுமென்றும், இது தென்னாட்டிற்கே சொந்தமான பிறப்பிட மொழியென்றும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

கி. மு. ஐந்து அல்லது ஆறாவது நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே தென்னாட்டில் சமஸ்கிருத சொல் வழக்கு சிறிது சிறிதாக நுழைய ஆரம்பித்தது. வடநாட்டில் தோன்றிய வைதீக-பௌத்த-ஜைன மதங்கள் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு தென்னாட்டில் நுழைய ஆரம்பிக்கவே சமஸ்கிருதமும் உடன் நுழைய ஆரம்பித்தது. வைதீக மதத்தைப் பரப்பிய ஆரியப்பார்ப்பனர்கள் சூழ்ச்சி முறையால் தென்னாட்டில் இடந்தேடிக்கொண்டு மக்களின் ஆதரவைப்பெற்றவுடன், சமஸ்கிருதத்தை எவ்வெவ் வழிகளிலெல்லாம் ஆட்சிபெறச் செய்யமுடியுமோ அவ்வவ் வழிகளிலெல்லாம்புகுத்தி சமஸ்கிருதச் சொற்களைத் தமிழோடு நன்கு கலக்கும்படிச் செய்தனர். இந்த முயற்சி ஆரியமதப் புரோகிதர்களாலும், புராண இதிகாசக்காரர்களாலும் அரசர்களின் ஆதரவைப் பெற்று எளிதில் செய்யப்படமுடிந்தது. சமஸ்கிருதம் தமிழோடு அளவுக்குமீறி சேர்ந்ததால் பிறந்த மொழிகள் தாம் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற மொழிகளாகும். இப்பொழுதும்

அம்மொழிகளிலிருந்து சமஸ்கிருதச் சொற்களை அறவே களைந்து எடுத்துவிட்டால் மிகுதி இருக்கும் சொற்கள் தூய தமிழ்ச் சொற்களாகவே இருக்கக் காணலாம் மலையாளத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள தூய வடமொழிச் சொற்களை ஒருபக்கம் எடுத்துவைத்துவிட்டு, அதில் வழங்கும் தூய தமிழ்ச் சொற்களை மற்றொருபுறம் எடுத்து வைத்துவிடுவோமேயானால் மிகுதியிருக்கும் சொல் ஒன்றுகூட காணமுடியாது.

வடமொழி, படையெடுப்போடு வடவாரியர் கலாச்சாரம், நாகரிகம், பண்பு, பழக்க வழக்கம், கொள்கை, கோட்பாடுகள் அனைத்தும் படையெடுக்கத் தொடங்கின. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் தம் தன்மைகளை ஓரளவுக்குக் கொண்டிருந்தாலும் பெரும் பகுதிகள் அந்தப் படையெடுப்புகளுக்கு இரையாயின. என்றாலும், திராவிட மொழிக்குரிய இலக்கணப் பண்புகள் தமிழ்தான் அவற்றிற்கு இரையாகாமல் சிறிதளவு காயங்களேற்பட்டாலும் இன்னமும் சளைக்காமல் எதிர்த்துப் போராடி வருகிறது. வடமொழி நாகரிகம்—தமிழ் நாகரிகம் என்று பிரித்துக் கூறக் கூடிய நிலையில் தான் கருத்துக்கள் உலாவி வருகின்றன.

வடமொழியும்—தமிழ் மொழியும் தனித்து நிற்பது போலவே, வடமொழியும் பிறமொழியும் சேர்ந்த நாகரிகம் படைத்த வடநாட்டவரும்—தமிழ் நாகரிகம் அதாவது திராவிட நாகரிகம் படைத்த தென்னாட்டவரும் ஒத்துப்போக இயலாதவர்களாய் எவ்வகையிலும் தனித்துப் பிரிந்து வாழ வேண்டியவர்களாகவே இருந்து வருகின்றனர். பொதுவாக நோக்கும்போது திராவிடக் குழுமொழிகள் வழங்கும் திராவிடம் குறிப்பாகத் தமிழகம் இந்தியாவின் ஏனைய பகுதியோடு இணைந்து வாழ முடியாத

தாகவே இருந்துவருகிறது. வடநாடு—தென்ஓடு வேறுபாடு, சற்று ஆழ்ந்து கூற வேண்டுமானால், முரண்பாடு, இயற்கையாகவே அமைந்துவிட்டது. இந்த வேறுபாட்டைச் சிந்திக்க மறுத்துச் செய்யும் முயற்சி எதுவும் உருப்பெறாது—பயன்படாது; மாறாகப் பகைமையையே வளர்க்கும்—போர்க்களங்களைத்தான் காணச் செய்யும்.

இந்த அடிப்படை உண்மையை எண்ண மறுத்தோ, மறந்தோ வட நாட்டவரால் மொழித் திட்டம் வகுக்கப்படுகிறது. அதன் முடிவைவட இந்திய மொழிகளினும் சிறப்புடைய—பண்பட்ட—பழந்திராவிட மொழிகளிடம், தனிப்பட்ட வரலாறும், கலாச்சாரமும், பழக்க வழக்கமும், நாகரிகமும் கொண்ட மக்களிடை, குறிப்பாகத் தமிழர்களிடை, தமிழ் மக்களின் விருப்பத்தைக் கேட்காமல், தமிழறிஞர்களின் ஆதரவைப் பெறாமல், தமிழ் அரசியல் வாதிகள் அனைவரின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் அடக்குமுறையின் உதவியால், ஆணவ எண்ணத்தின்பேரில் திணிக்க விரும்புவது அடாது; கூடாது; முடியாத செயல்.

பொதுமொழி தேவை என்பதற்கு அவர்கள் கூறியவற்றில் இருந்த குழப்பத்தையும், பொது மொழி தேடும்போது ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தையும் விளக்கினோம். இனி அவர்கள் கூறிய காரணங்கள் சரியானவை தாமா என்பதை உய்த்துணர்வோம்.

ஒரே அரசியல் மொழியா?

பொதுமொழி தேவை என்பதற்கு இந்தி ஆதரிப்பாளர்கள் கூறிய காரணங்கள்: ஒன்று, விடுதலைப் போராட்டத்தில் மக்களனைவரையும் ஒன்று படுத்த ஒரு தேசியமொழி தேவை என்பதும்

இரண்டாவது நாடு விடுதலையடைந்ததும் சுதந்திர நாட்டு அரசியல் விவகாரத்துக்கு அதுவே பொது மொழியாக வேண்டும் என்பதமாகும்.

இந்த இரண்டு காரணங்களில் முதல் காரணம் இன்று அழிந்துவிட்டது. தேசியமொழி ஒன்று இந்தியாவெங்கும் பொதுமொழியாவதற்கு முன்பே, பலதிறப்பட்ட மொழிகள் வழங்கும் காலத்திலேயே தேசியமல்லாத அந்நிய மொழியின் உதவியின் பேரிலேயே இந்தியாவுக்கு விடுதலை வழங்கப்பட்டாகிவிட்டது; வெள்ளையதிகாரம் வெளியேறி விட்டது. வேண்டிய சுதந்திரம் மொழியின்றியே வந்து விட்டது. எனவே அக்காரணம்பற்றி இனிப்பொது மொழி தேவையில்லை.

விடுதலை கிடைத்த பிறகு, இரண்டாவது காரணந்தான் அதிகமாகக் காட்டப்படுகிறது. அரசியல் அலுவல்களுக்காகத் தேசியப் பொதுமொழியைக் கட்டாயமாக எல்லோரும் கற்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்லப்படுகிறது.

ஒன்றுபட்ட அரசியலமைப்பின்கீழ் பலமொழி வழங்கும் மக்கட் பகுதிகளும் வாழவேண்டும் என்ற அவசியத்திற்காக, ஒரே மொழிதான் அரசியல் மொழியாக வேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. பல்வேறு மொழியின் நாடுகளைக் கொண்ட இந்தியா ஒரே ஆட்சிமுறையோடு இருக்க விரும்புகிறது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அரசியல்மொழி ஒன்றாகத்தான் எங்கணும் நிலவ வேண்டும் என்ற அவசியமுமில்லை.

எடுத்துக்காட்டாக ஐரோப்பாவில் மிகச் சிறிய நாடு சுவிட்ஜர்லாந்து. அந்த நாட்டின் மக்கள் எண்ணிக்கை 42 லட்சமாகும். அங்கு நான்கு மொழிகள் சரி சமமாக அரசியல் மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அதனால் அரசியல் அலுவல் எதுவும் தடைப்பட்டு விடுவதாக அறியக்

கூடவில்லை. 42 இலட்சம் மக்கள் ஒன்றி வாழும் சிறிய நாட்டிலேயே அரசியல் மொழி நான்கு என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்போது, ஏறத்தாழ 30 கோடி மக்கள் எண்ணிக்கையுடைய, மொழிவாரிப் பகுதிகளாகப் பெரும் பரப்புகள் பிரிந்து நிற்கக்கூடிய இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் உண்மையில் எத்தனை அரசியல் மொழிகள் கொள்ளப்படவேண்டும். அந்தந்தப் பகுதிமொழி அந்தந்தப் பகுதி அரசியல் மொழிகளாக ஆக வேண்டியது தானே இயற்கையான முறையாகும். இந்த மொழிவாரி மாகாண ஆட்சிகளைக் கண்காணிக்க இருக்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஒரு பொதுமொழி தேவைப்படுகிறது என்றால், அந்தப் பொதுமொழியை மொழிவாரி மாகாண மக்களனைவரும் சுட்டாயமாகக் கற்றுத்தீரவேண்டும் என்று என்ன அவசியமிருக்கிறது? ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் இருக்கும் மொழிவாரிப் பகுதிகளுக்குச் சுதந்திரவுரிமை உண்டு என்ற அடிப்படையில் மத்திய ஆட்சி அமைக்கப்படுமேயானால், அந்த மத்திய ஆட்சி தன் நலத்திற்கென்று கொள்ளும் ஒரு பொதுமொழியை மொழிவாரிப் பகுதிகளில் சுமத்த விரும்பாது. மாறாக வலுக்கட்டாயமாகப் புகுத்த முற்படுமேயானால், அந்த மத்திய ஆட்சி பாஸிஸப் போக்கு கொண்டதாகும் என்றுதான் பெறப்படும். இந்தப் பொது இலக்கணப்படி பார்த்தால் இந்தியா துணைக்கண்டத்திற்கு ஒரே அரசியல்பொது மொழி தேவையில்லை; கூடவுங்கூடாது என்பது தெரியப்படும்.

இந்தியாவில் தற்பொழுது 30 கோடி மக்கள் கனடாவில் 1 கோடி 50 லட்சம் மக்கள். அங்குள்ள அரசாங்கம் இரண்டு மொழிகளில் நடக்கின்றது. இந்த நிலையில் இந்தியாமட்டும் ஏன் ஒரே அரசியல் பொது மொழியில் நடைபெறவேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது? சிந்தித்துப் பார்க்கவும்.

தேவையானால் இன்னும் சில எடுத்துக்காட்டுக்கள். தென் ஆப்பிரிக்கா யூனியனில் 1 கோடி 13 லட்சம் மக்கள். அதற்கு இரண்டு அரசாங்க மொழிகள்.

ஆப்கனிஸ்தானத்தின் குடிமக்கள் 1 கோடி 20 லட்சம். அங்கு இரண்டு மொழிகள் அரசியல் முதன் மொழிகளாக விளங்குகின்றன.

பக்கத்திலிருக்கும் இலங்கைத் தீவில் ஆங்கிலம், தமிழ், சிங்களம் மூன்றும் அரசியலில் உரிமை பெற்றுள்ளன.

எனவே அரசியல் அலுவல்கள் ஆற்ற ஒரே மொழிதான் வேண்டும் என்பது பொருளற்றது. நாம் மேலே குறிப்பிட்ட நாடுகளில் பல மொழிகள் இருப்பதால் எத்தகைய இடையூறும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அந்த நாடுகளைவிட இந்தியா எத்தனையோ மடங்குகள் மக்கள் எண்ணிக்கையிலும், நிலப்பரப்பிலும் பெரிது. ஆனால் அந்த நாடுகளின் பல்வேறு மொழியினரிடக் காணப்படும் பெருந்தன்மை மட்டும் இந்தப் பெரு நாட்டிற்கு இல்லாமற் போவானேன்?

சுவிட் ஜர்லாந்துக்குள்ளேயே பெர்ன் என்ற இடம் இருக்கிறது. அங்கு மட்டும் இரண்டுமொழிகள் அரசியல் மொழிகளாக வழங்குகின்றன. அந்தப் பெர்ன் இடத்தைவிட இந்தியா ஆயிரம் மடங்கு பெரிதாக இருக்கும். அந்தச் சிறு இடத்தில் நடத்திக்காட்ட முடிகிற அரசியலை இப்பெருங்கண்டம் நடத்திக்காட்ட முடியும், பிடிவாதமில்லை யென்றால்; ஒத்துவாழ வேண்டுமென்ற மனமிருந்தால்; நேர்மையோடு நடக்க எண்ணம் ஏற்பட்டால்!

இந்தியாவிற்கு ஒரே அரசியல் பொதுமொழி வேண்டுமென்போர் கூறும் காரணங்களிலே ஒன்று அர்த்தமற்றதாகி விட்டது; மற்றொன்று அவசிய மற்றதாகி விட்டது.

இந்தி பொதுமொழியா?

தான் பிடித்த முயலுக்ரு மூன்றேகால் என்று சாதிப்பது போல, எத்தகைய காரணங்களையும் கவனியாமல் இந்தி பொதுமொழியாக வேண்டும் எனக் கூறுவோர், அது முடியுமா என்பதைச் சிறிது நேரம் சிந்திக்கவேண்டும்.

பொது மொழியைப் பற்றிக் காங்கிரஸ் போட்ட தீர்மானங்களைக் கவனித்தாலே இந்தக் கேள்வி இயற்கையாக எழும். இந்தி பொது மொழியாகவேண்டும் என்று பாடுபட்டவர்கள் திடீரென்று இந்துஸ்தானி என்ற பெயருக்குத் தாவுவானேன்? பொதுமொழி இந்தியல்ல என்று காந்தியாரே ஏன் விளக்கம் கூறவேண்டும்? காங்கிரஸ் இந்துஸ்தானியைப் பரப்பப் பெருமுயற்சி எடுத்த போதாவது முடிந்ததா? கடைசியாகப் பொது மொழியாவதற்குரிய சகல தன்மைகளையும் பெற்றிருப்பதாகக் கூறப்பட்ட இந்துஸ்தானி காங்கிரஸாலேயே கைவிடப்பட்டதன் காரண மென்ன? இந்தியை இந்துஸ்தானி என்று அழைத்துத் திட்டத்தை மழுப்பப் பார்ப்பானேன்? ஏட்டிலே எழுதும்போதும், கேள்விக்குப் பதில் கூறும்போதும் சொல்லளவில் இந்துஸ்தானி என்று குறிப்பிட்டு விட்டு நடைமுறையில் இந்தியையே பாடத்திட்டமாக வைப்பதன் கருத்தென்ன?

ஒன்று காங்கிரஸின் பொதுத் தீர்மானத்திற்குக் காங்கிரஸ்காரர்களே துரோகம் செய்திருக்கவேண்டும்; அல்லது அவர்களால் முயன்றும் முடியாமற் போயிருக்கவேண்டும். முதற் காரணம் காங்கிரஸ் தலைவர்களின் கண்ணியத்தையே சந்தேகிப்பதாக இருக்கிறது. இரண்டாவது காரணம் தீர்மானத்தின் அடிப்படையிலே இருந்த தவறை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்த இரண்டு காரணங்

களாலும் இந்தி-உருது இவைகளுக்கிருந்த சண்டையைத் தீர்த்துவைத்துப் பொது மொழியை அமைக்க முடியவில்லை என்பது பெறப்படுகிறது. ஒன்றிற் கொன்று தொடர்புடைய மொழிகள்—இரண்டின் வரலாறுகளும் ஒன்றை ஒன்று பின்னிக் கிடக்குந் தன்மையன—இரண்டிற்கும் பொதுப் பண்புகளும் ஒரே இலக்கண, இலக்கிய அமைப்புகளும் இருக்கின்றன என்று இவ்வாறெல்லாம் கூறப்பட்ட இந்தி-உருது இவைகளுக்குள்ளேயே ஒத்துப்போக முடியாத தன்மை இருந்தால், வடநாட்டு மொழிகளினின்றும் தனித்த வரலாறு, கலாச்சாரம், இலக்கண இலக்கியப் பண்பாடுகளை உடைய தமிழ் முதலிய திராவிட மொழிகளிடையே இவ்வாறு இந்தி வர முடியும்? வந்தாலும் எப்படி நிலைத்து நிற்கும்? அப்படியே நிற்பதானாலும் எவ்வளவு நாட்களுக்கு நிற்கமுடியும்? வடநாடு—தென்நாடு என்று வழி வழி வந்த பிளவை நோக்கும்போது இந்தி தென்னாட்டில் ஒன்றி வாழ இடமேற்படாது என்று கொள்வதானாலும் கூட, வட நாட்டிலேயுள்ள உருது தவிர்த்த மொழிகள் கூட இந்தியை ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்பது ஐயப்பாடே!

1905-ல் கர்சான் காலத்தில் மாகாணத்தை இரண்டாகப் பிளக்கக்கூடாது என்று எந்த வங்காளம் போராடியதோ, அதே வங்காளம் இரண்டாகப் பிரிய 1947-ல் சம்மதித்தது. சிழக்கு வங்காளம் பாகிஸ்தானுடனும் மேற்கு வங்காளம் இந்தியாவுடனும் சேர்ந்தன. அப்படி அரசியல்-பொருளாதாரத் துறைகளில் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட போதிலுங்கூட, மொழி வகையில் வங்காள மொழியை விட்டுக்கொடுக்க இரு பகுதிகளும் மறுக்கின்றன. சிழக்கு வங்காளத்தில் உருது அரசியல் மொழியாக ஆக்கப்பட்ட பொழுது எந்தப் பாகிஸ்தானுக்காக அவர்கள் ஒட்டுப் போட்டார்களோ

அதே பாகிஸ்தான் உத்திரவை எதிர்த்து கிழக்கு வங்க முஸ்லிம்கள் வங்க மொழிக்காக போராடினார்கள். முஸ்லிம் மாணவர்கள் தாய் மொழியை விட்டுக்கொடாம் எனத் தெரிவித்தார்கள். பின்பு உருது வங்காளம் இருமொழிகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. கிழக்கு வங்க முஸ்லிம்கள் போராடியதை ஆதரித்து இந்திய தேசியப் பத்திரிகைகள் எழுதின. அதே மொழிப்பற்று காணப்பட்டால் ஏன் தடுக்கவேண்டும்? ஏனென்கு செய்வதென்? வங்காளி காட்டும் தாய்மொழிப்பற்று தமிழனுக்குக் கிடையாதா? வங்கத்தில் ஏற்பட்ட மொழிப் போராட்டத்தைப் பெருமை படுத்திய அதே செய்தித் தாள்கள், தமிழ்நாட்டில் இந்தி வேண்டாம் என்றி கூறுவதை ஏன் இருட்டடிப்பு செய்யவேண்டும்? ஏன் தாழ்வுபடுத்தி உரைக்கவேண்டும்?

உண்மையில் இந்தி பொதுமொழியாக வேண்டும் என்ற கொள்கையில் உறுதியிலிருந்தால், வங்கத்தில் முதல் மொழியாகக் கட்டாயப்படுத்திப் பார்க்கட்டும். இந்தி பிறந்த வட நாட்டிலேயே அதற்குச் செல்வாக்கில்லை. அஸ்ஸாமில் இந்தி கட்டாயப் பாடமில்லை. வட நாட்டில் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு வெற்றி பெற்றதும், வேண்டுமானால் தென்னாட்டுக்கு வரட்டும். மராட்டியம் கூட இந்தியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது.

முதலில் விளக்கங் காட்டியபடி இந்தி தோன்றி 150 ஆண்டுகள்கூட ஆகவில்லை. இலக்கிய வளமோ, கலைத்துறை வளர்ச்சியோ இல்லாத மொழி அது. அதைவிட முன்னேற்ற மடைந்த, பழம் பெருமை வாய்ந்த மொழிகள் அதற்கு எவ்வாறு முதலிடம் அளிக்க முன்வரும்?

இந்தி பெரும்பாலோரால் பேசப்படுகிறது என்று கணக்கு கொடுக்கப்பட்டு, அந்தக் காரணத்தினாலேயே அது இந்தியாவின் தேசிய மொழி

யாகவும், பொது மொழியாகவும் ஆகவேண்டும் என்று வாதிடப்படுகிறது. இந்தி என்பது ஒரு மொழிக்கு மட்டுமல்லாமல் பலவகைப்பட்ட மொழிகளுக்குச் சூழ்ச்சொல்லாகத் தரப்பட்ட பெயர் என்பதையும், விளக்கினோம். இந்தி பெரும்பாலோரால் பேசப்படுகிறது என்று வாதிடப்படுமானால், அது தவறு என்பதை விளக்கிக் காட்ட ஒரே ஒரு சான்று போதும்.

1936 ஏப்ரல் திங்களில் இந்தி சாணித்ய சம்மேளனத்தில் தலைமை வகித்த பாபு ராஜேந்திர பிரஸாத் தம் தலைமை உரையில், “புத்தகத்தில் சொல்லப்படுகிற இந்திமொழி மிகச் சிலருடைய தாய்மொழியாகும். என்று ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். இதை விடப் பலமான வேறு சான்றைத் தேடவும் முடியாது; அவசியமில்லை. இந்தி இயக்கத்தின் இருப்பிடமாக விளங்கும் சபையில், சாதாரண சொற்பொழிவாளராகவோ, தீர்மானத்தை ஆதரிப்பவராகவோ அல்ல, தலைவராக அமர்ந்து அவர் நிகழ்த்திய தலைமை உரையில், பிரசாரம் செய்யப்படுகிற இந்திமொழி ஒரு சிலருடைய தாய்மொழியே என்று கூறியுள்ளார். அந்த உரையிலிருந்தே நன்கு விளங்கும், நம்மிடம் கூறப்படுகிற இந்தி, பொது மொழியாவதற்கு ஏற்றதா என்பது!

மேல்நாட்டு இந்தி, கீழ்நாட்டு இந்தி என்று பிரிக்கப்பட்ட பெரும் பிரிவுகளிலுள்ள மொழிகளில் ஒரு மொழி பேசுவோர் மற்ற மொழி பேசுவோரின் சொல்லைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது என்று கூறப்படுகிறது. இந்த நிலை இங்கு சொல்லிக்கொடுக்கப்படும் இந்தியினை ஏந்திக் கொண்டு வடநாடு முழுவதும் எங்ஙனம் செல்ல முடியும்?

இந்தி ஆதரிப்பாளர்களால் இத்தகைய காரணங்களுக்கெல்லாம் தக்க பதில் கூற வழி வகை இல்லாத நிலையில் தென்னாட்டார் வடநாட்டாரோடு

பழகவும், வடநாட்டிற்சென்று வியாபாரம் செய்யவும் இந்தி மொழிப் பயிற்சி வேண்டும் என்று கூறிவாதிடுகின்றனர்.

வடநாட்டாரோடு பழகுவதற்கு என்று தென்னாட்டிலுள்ளவர்கள் இந்தி படிக்கவேண்டுமென்று கூறுவோர், வடநாட்டிலுள்ளவர்கள் தென்னாட்டவரோடு குறிப்பாகத் தமிழகத்தாரோடு பழகுவதற்கு என்று வடநாட்டின் எந்தப் பகுதியிலாவது தென் மொழியைத்—தமிழை அவர்கள் விருப்பப்பாடமாகவாவது ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்களா என்பதைச் சற்று சிந்திக்கவேண்டும். வடநாட்டு மார்வாரி, குஜராத்தி, மூல்தானி, பனியா, பட்டாணி போன்றவர்கள் தென்னாடு வந்த பிறகு அவசியத்தையொட்டி, பழக்கத்தினால் தப்புந்தவறுமாகக் கற்றுக்கொண்டு தமிழகப் பகுதிகளிலும், ஏனைய திராவிட மொழிப் பகுதிகளிலும் சுற்றித்திரிகிரர்கள். அப்படியே இங்கு வருவோர் யாவரும் கற்றுத் தெரிந்துகொள்கிரர்களா என்றால் அதுவும் இல்லை. பழக்கத்தினால் தெரிந்துகொண்ட ஒருசில சொற்களை வைத்துக்கொண்டே காலந்தள்ளுகிரர்கள். அதுபோல தமிழ் நாட்டாரும், ஏனைய திராவிடப் பகுதியினரும் வடநாடு செல்ல நேர்ந்தால், சென்ற பிறகு அவசியத்தையொட்டி பழக்கத்திலுள்ள சொற்களைமட்டும் தெரிந்துகொண்டு வாழமுடியுமே இதை விடுத்துத் தமிழ்நாட்டாரனைவரும் இந்தியைக் கட்டாயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறுவதன் காரணம் என்ன? தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்களனைவரும் அடிக்கடி அலகாபாத்துக்கும், ஆமதாபாதுக்கும், டில்லிக்கும், டார்ஜ்விங்குக்குமாகவா சென்று வருகிரர்கள்? அப்படிச் செல்லுபவர்கள் மிகச்சிலர்தானே இருக்கமுடியும்! அவர்கள் வேண்டுமானால் அவசியத்தை யொட்டித் தாங்களாகவே விரும்பி இந்தியையோ அல்லது

வேறு தேவையான மொழியையோ கற்றுக் கொண்டு செல்லட்டுமே! இங்கேயே, என்றென்றும் வாழும் வண்டியோட்டும் வரதன் ஒருப்பை மேட்டுக் குப்பன், வயலோர வேலன், ஸ்ரீஹைக்கடை சுப்பன், வேலைக்கார முனியன் இன்னும் இவர் போன்று வேறுபல வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கும் கோடிக்கணக்கானவர்களுக்கு இந்தி தெரிய வேண்டுமென்ற அவசியம் என்ன இருக்கிறது. எதற்காக இவர்கள் மீதெல்லாம் இந்தி கட்டாயமாகவோ, விருப்பப்பாடமாகவோ அவசியமற்ற முறையில் புகுத்தப்படவேண்டும்?

வடநாட்டில் வாணிகம் செய்ய இந்தி தேவைப்படுகிறது என்று கூறுகின்றனர். வடநாட்டிலிருந்து தென்னாட்டிற்கு வந்து வாணிகம் செய்வோரையும், தென்னாட்டிலிருந்து வடநாடு சென்று வாணிகம் செய்வோரையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் தென்னாட்டவரைக் காட்டிலும் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக வடநாட்டார் தென்னாட்டில் குடியேறியுள்ளார்கள். அவர்கள் அனைவரும் விருப்பப்பாடமாகக் கூடத் தமிழைக் கற்றுக் கொண்டு இங்கு வரவில்லை. வந்த பிறகும் கூட தமிழ்மொழியை எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. இது போலவே தமிழ் நாட்டாரும் வட நாட்டிற்கு வாணிகம் செய்யச் சென்றால் இதைப் போன்று நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். இதைச் சிந்திக்க மறுக்கும் இங்குள்ள குடுகுடுப்பைகள் மட்டும் தான் இந்தியைத் தமிழ் நாட்டாரனைவரும் கற்றுத்தீரவேண்டும் என்று ஓயாமல் கூக்குரலிட்டு வருகின்றனர்.

வடநாட்டுப் பொருளாதார—வணிகப் படையெடுப்பும், ஆதிக்கமும் தென்னாட்டில் இப்பொழுதே வலுத்துக்கொண்டு வருவதால், வடநாட்டாருக்கு எளிதான இந்தி இங்கு பரவுமேயானால் மேலும்

மேலும் இந்தப் படையெடுப்பு வளர வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிடும் என்பது மட்டுமல்லாமல், ஊர்தோறும் சௌக்கார்பேட்டைகள் தோன்ற வழியேற்படும், ஏராளமான பொருள் வலிவு படுத்த வடநாட்டாரும் மேலும் மேலும் வந்து குடியேறிவிடுவார்கள். தென்னாடு—திராவிடம்—தமிழகம் என்றென்றும் நிலைத்த அடிமையாக வாழும்படி நேரிட்டுவிடும். இது வரலாறு கற்பித்துவரும் பாடமாகும்.

வட நாட்டாரோடு பழகவும், வாணிகம் செய்யவும் ஒரு மொழி கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதே நிலையில் உலகத்தோடு பழகவும், வாணிகம் செய்யவும் ஆங்கிலம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

(வரிந்த பரந்த உலகத்திற்காக ஒரு மொழியும், வட நாட்டிற்காக மட்டும் மற்றோர் மொழியும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏன் இந்த வீண் வேலை? உலகத்திற்காகக் கற்றுக்கொள்ளும் மொழியையே வடநாட்டிற்கும் வைத்துக்கொள்ளலாமே!) வட நாட்டிற்காக மட்டும் தனித்து ஒருமொழியைக் கற்றுக்கொள்ள நாட்டு மக்களின் நேரமும், நினைப்பும், உழைப்பும் ஆற்றலும் ஏன் வீணாகச் செலவழிக்கச் செய்யவேண்டும்? உலகத்திற்குத் தெரியும் ஆங்கிலம் வடநாட்டிற்கும் தெரியும்; ஆனால் வடநாட்டில் குறிப்பிட்ட பகுதிக்குமட்டும் தெரியும். இந்தி, உலகில் வேறு எந்த பாகத்திற்கும் தெரியாது. இந்தி நமக்காகச் செய்ய இருக்கும் உதவியைப் போல் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக ஆங்கிலத்தால் செய்யமுடியுமே! எனவே இந்தி வாணிகத்திற்குப் பயன்படுவதாகும் என்று கூறும் கூற்றும் அர்த்தமற்றதாகிறது!

ஆங்கிலமே பொது மொழியாதற்குரியது

வாய்மொழிப் பயிற்சியன்றி வேறுமொழிப் பயிற்சி ஏதும் வேண்டாமா என்று கேட்கத் தோன்றும் வெளியுலகுடன் தொடர்பு கொள்ளவும், விஞ்ஞான அறிவை வளர்க்கவும் வேற்று மொழியொன்று தமிழ் நாட்டிற்குத் தேவைப்படுகிறது. இப்பொழுது தேவையான அளவு விஞ்ஞான நூல்கள் தமிழில் இல்லை. காலப்போக்கில் அவை தமிழில் வளரும் என்றபோதிலும், அந்த நிலையில் கூட வேறு மொழியொன்று தேவைப்படும்.

இந்த இரண்டு காரணங்களுக்கும் இந்தி ஏற்ற தல்ல. இந்திமொழி தெரிந்திருந்தால் வடநாட்டில் ஐக்கிய மாகாணத்தில் மட்டும் தெளிவாகப் பேச முடியுமேயன்றி இந்தியா முழுமையுடன்கூட வழங்க இயலாது. இந்த நிலையில் வெளியுலகுடன் தொடர்பு என்று நினைக்கும்போது, இந்தி என்ற எண்ணமே எழாது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் இந்தி தமிழைவிட எத்தனையோதொலைவில் பின்னணியில் இருந்து வருகிறது. விஞ்ஞானக் கல்விக்கும் இந்திப் பயிற்சி பயன்படுவதில்லை. பண்டித நேரு இதைப் பற்றிக் கூறும்போது,

“இந்தி, உருது, இரண்டு மொழிகளும், தற்கால எண்ணங்களை, விஞ்ஞான, அரசியல் பொருளாதார, வியாபார, சில சமயங்களில் கலாச்சார கருத்துக்களைக்கூட விளக்குவதற்கு முடியாத நிலையில் இருக்கிறது”

என்று தெளிவுபடக் கூறினார். எனவே, இந்தி மொழியின் வழியாக விஞ்ஞான அறிவையும், நாம் எவ்விதத்திலும் அடைய முடியாது. அந்தத் துறையிலும் இந்தி நமக்குக் கிஞ்சிற்றேனும் பயன்படுவதாயில்லை.

இற்றைக் காலங்களில் விஞ்ஞான அறிவில் மேம்பட்டு விளங்கும் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜெர்மன் போன்ற மொழிகளே அவ்வறிவினைப் பெற பெரிதும் உதவிசெய்யும் மொழிகளாக இலங்கி வருகின்றன. அத்தகைய உயர்ந்த நிலை மற்றவைகளுக்கும் உண்டாகலாம்; இனிதான் உண்டாகவேண்டும். இப்பொழுதுள்ள நிலையில் இந்த மொழிகளில் ஒன்றின் துணையின்றி உலகிலுள்ள எந்த நாடும் விஞ்ஞான அறிவை எளிதில் பெறமுடியாது. இந்த மூன்று மொழிகளிலும் ஆங்கிலமே விஞ்ஞான அறிவுபரப்பும் சிறந்த மொழியாக விளங்குகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் ஆங்கிலந்தான் உலகப் பொது மொழியாகக் கொள்ளப்பட்டு, அதன்மூலம் பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையே உறவு, பேச்சுவார்த்தை, ஒப்பந்தம், வாணிகம், பொது அறிவு விளக்கம், கலாச்சாரம் பரிமாறல் முதலிய பல செயல்களும் ஆற்றப்படுகின்றன. இந்தச் செயல்களில் ஒன்றினைக்கூட, இந்தியப் பொதுமொழியாக ஆக்க முயற்சி செய்யப்படும் இந்தியால் நிறைவேற்றி வைக்க முடியாது. ஆங்கில மொழியை வைத்துக் கொண்டு உலகம் முழுவதும் சுற்றிவர முடியும்; அதையே வைத்துக்கொண்டு இந்தியாவையும் சுற்றி வரமுடியும். ஆங்கிலம் இங்கிலாந்தைத் தவிர்த்து அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா நாடுகளில் முழுவதும் வழங்குவதுடன், கனடா, தென்னாப்பிரிக்கா, இந்தியா, பாகிஸ்தான், மலேயா, பர்மா, இலங்கை, நியூஜிலாந்து போன்ற தொடர்புடைய நாடுகளிலும் பரவியிருக்கிறது. உலகில் எந்த நாட்டிலும் எழுதப்படும் விஞ்ஞானநூலை உடனே மொழி பெயர்த்துக்கொடுக்கும் மொழி ஆங்கிலமே யாகும். கிரீக்கிய மொழிகளிலிருந்து மிகச் சாதாரண மொழி ஈரூக உள்ள பல்வேறு மொழிகளில் சிறந்து விளங்கும் இலக்கியச் செல்வங்களை யெல்லாம் உலகோர்

படித்தின்புறும் வண்ணம் மொழிபெயர்த்துத் தரும் மொழியும் ஆங்கிலமேயாகும். ஆயிரக்கணக்கான பதிப்புகளையும், இலட்சக்கணக்கான நூல்களையும் வெளியிடும் மொழியும் ஆங்கிலந்தான்.

இந்தியாவில் ஆங்கிலம் வந்து 150 ஆண்டு களுக்கு மேலாகிவிட்டதால் அந்த மொழியில் ஓரளவுக்கு நல்ல பயிற்சியும் மக்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. மேற்கூறிய தன்மைகள் பொருந்திய ஆங்கிலத்தை இந்தியாவிலிருந்தே விரட்டியடிக்க வேண்டும் என்று இந்தி ஆதரிப்பாளர்களும், தேசியத் தலைவர்களும் சென்ற சிலகாலம் வரையில் சொல்லி வந்தார்கள். அப்படிச் சொல்லிவந்ததன் நோக்கம் ஆங்கிலம் இருக்கும் இடத்தை இந்தியால் நிரப்பிவிட வேண்டும் என்பதாகும். ஆனால் இந்தியா விடுதலையடைந்து; காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ஆட்சிப்பீடம் ஏறிய பிறகு, உலகில் ஆங்கிலத்தின் உயரிய இடத்தை அறிந்து, அதை விட்டுவிடக் கூடாது என்றும், அதில் நல்ல பயிற்சி பெறவேண்டும் என்றும் கவர்னர்—ஜெனரலிலிருந்து கொடி தூக்கும் தேசிய காங்கிரஸ் தொண்டன் வரையில் இன்று கூறி வருகிறார்கள். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் மேலெழுந்த வெறுப்பின் காரணமாக ஆங்கிலம் வேண்டாம் என்று கூறுவோர் இரண்டாவது பிரிவினராவர். இந்திக்குச் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணியவர்—ஆங்கிலம் அறவேகூடாது என்று கூறியவர் இந்த இரு சாராரும் ஆங்கிலம் அந்நியமொழி ஆகவே அது இந்தியாவில் வேரூன்றக்கூடாது என்று வாதிட்டு, அதனை அகற்ற நினைத்தார்கள். ஆனால் ஆட்சிப்பீடம் ஏறிய பிறகு நிலைமையில் தெளிவேற்பட்டதால் அந்த எண்ணத்தை அகற்றிவிட்டனர்.

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் இந்தி, ஆங்கிலம் இரண்டும் அந்நிய மொழிகளே யாகும். இந்த

வருவது அரசியலார் அறியாததல்ல. வடமொழி—தென்மொழி பேதம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளை அவர்கள் கேட்காமலில்லை. வடமொழி—தமிழ்த் தகராறு பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை காலத்திலிருந்தே வளர்ந்து வருகிறது. சமஸ்கிருதத்திற்கும், தமிழுக்கும் ஒத்துக்கொள்ளாதன்மைகள் பல இருப்பதையும், அவை ஆரியர்—திராவிடர் என்ற கலாச்சார வேற்றுமையைக் கிளப்புவதையும் அரசியலார் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். இந்திப் பிரசாரத்தின் இடையில் சமஸ்கிருதத்தின் மேன்மையையும், சமஸ்கிருதம் மிகுந்த இந்தியின் அவசியத்தையும் பேசக் காண்கிறோம். இது சமஸ்கிருதம்—தமிழ் வேற்றுமையை வலியுறுத்துவதுடன், தமிழுக்கு எதிராக சமஸ்கிருதத்தைச் சார்ந்து இந்தி வருகிறது என்ற எண்ணத்தையும் பரப்புகிறது. இந்தியைப் புகுத்துவது சமஸ்கிருதத்தின் செல்வாக்கை மிகப் படுத்துவதற்கே யாகும் என்ற கருத்தை தோழர் ஸி. இராசகோபாலாச்சாரியார், முன்னால் சென்னை முதலமைச்சராயிருந்த காலத்தில் வெளியிட்டார். இந்தி ஆதரிப்பாளரில் பெரும்பாலோரைக் காணும்போது, அவர்கள் சமஸ்கிருதத்தைத் தங்கள் தாய் மொழியாகக் கொள்பவர்களாகவும், சமஸ்கிருதத்திற்கு எவ்வகையிலும் உயர்வு தேடுபவராகவும் இருக்கக் காண்கிறோம். இந்த எண்ணமே இந்தி ஆதரிப்பாளர் பலருக்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது. இந்த உள் எண்ணத்தைக் காந்தியாரே கண்டித்திருக்கிறார். இந்துஸ்தானி மொழியைப் பற்றிய கட்டுரையில், உருதுச் சொற்களைத் தள்ளிவிட்டுத் தூய சமஸ்கிருதச் சொற்களை நுழைக்கப் பாடுபடுபவர்களைக் குறித்து எழுதும்போது.

“இந்த நண்பர்கள், வாழ்கிற, வழங்குகிற மொழியைப் பற்றிய பிரசாரத்தை விட்டு,

இந்திய வாழ்வை ஆரிய மயமாக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சமஸ்கிருதச் சொற்களுக்காகவும், சமஸ்கிருதம் மிகுந்த இந்தி மொழிக்காகவும் செய்யப்படும் முயற்சிக்குக் காந்தியார்தரும் பெயர், “இந்திய வாழ்வை ஆரிய மயமாக்கும் வேலை” என்பதாகும். இன்று திராவிட மொழிகளிடையே வருவது சமஸ்கிருதம் மிகுந்த இந்திமொழி. காந்தியார் கூற்றுப்படி திராவிடக் கலாச்சாரத்தை ஆரிய மயமாக்கும் வேலை. ஆகவே இது வெறும் மொழிச்சண்டை மட்டுமல்ல; கலாச்சாரங்களைப் போராட்டத்துக்குத் தூண்டும் தீச்செயலுமாகும். இதற்குக் காந்தியாரே சாட்சி கூறிவிட்டார்.

இந்திய பிரசாரத்தில் சமஸ்கிருதத்தைத் திரும்ப உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும், ஓரிருவிடங்களில் சமஸ்கிருதமே பொது மொழியாக வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகின்றன. சமஸ்கிருதம் என்று கூறும்பொழுது, வேதகால இந்தியா, அதன் மேன்மை, விக்கிரம சகாப்தத்தின் பொற்காலம், உபநிஷத்துக்கள் சட்டமாக்கப்படவேண்டிய அவசியம், சமஸ்கிருதக் கல்லூரிகள் ஏற்படவேண்டிய அவசரம் முதலியவை முதன்மைபடுத்தி பேசப்படுகின்றன. சமஸ்கிருதத்திற்குப் பள்ளிப் பாடத்திட்டங்களில் சிறந்தவொரு இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று செல்வாக்குப் படைத்த பார்ப்பன அறிவாளிகள் அனைவரும் ஒருமித்துக்கூறுகின்றனர்; ஓயாது கூறுகின்றனர். இப்படியாக சமஸ்கிருத மறுமலர்ச்சிக்குப் பாடுபடுபவர்களின் போக்குக்குத் தலையாட்டும் பொம்மைகளாகவே இன்றைய அரசியலாரும் இருந்து வருகின்றனர்.

சமஸ்கிருத மொழி பேச்சு வழக்கில் இல்லாது போனதால், அன்றாடக் கருத்துக்கள் அதில் இடம் பெற வழியில்லாமல் பழைமை மொழியாகவே நின்றுவிட்டது. வழக்காற்றிலுள்ள தமிழ்போன்ற ஏனைய சிறந்த மொழிகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளும் அளவுக்கு அதற்கு ஆதிக்கம் தேட முயற்சி செய்யப்படுகிறது. சமஸ்கிருத மொழி வளர்ச்சி தமிழின் தனிப்பெரும் பண்புகளை இதுவரையில் மாய்த்து வந்ததோடல்லாமல் இன்னும் மாயச்செய்வதற்கும், வேதகால சனாதன வர்ணசிரம பழைமையின் பிடியை வலுப்படுத்துவதற்கும் பயன்படுவதாகவே முடியும். மேலும் தமிழின் சிறந்த இலக்கியங்களாகக் கருதப்படும் சங்க கால இலக்கியங்களில் காணப்படும் அறம், காதல், உலகியல், வாழ்வின் உண்மை போன்ற பெருமைக்குரிய பண்புகளுக்கு மாறாக, சமஸ்கிருதத்தின் வேத உபநிஷத்துக்கள் கூறும் கற்பனை வாழ்வு, குருட்டு நம்பிக்கை, மடமைக் கொள்கை ஆகிய இவை சமஸ்கிருத மறுமலர்ச்சியால் மேன்மேலும் வளர ஆரம்பிக்கும். தமிழ்நாட்டில் தமிழிலக்கியத்தைத் தாழ்த்தும் வகையில் சமஸ்கிருதத்துக்கு ஆதரவு காட்டப்படுமானால் அது தமிழிலக்கியப் பண்பாட்டைக் கெடுத்து வேதகால மத சம்பந்தமான மாயவாழ்க்கைக்கு மக்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். ஒரு பழைய மொழி என்ற அளவில் ஆராய்ச்சிக்காக சமஸ்கிருதம் பயிலப்பட வேண்டுமெயொழிய, வேத காலத்தையும், விக்ரம சகாப்தத்தையும் திரும்பப் பெறுவதற்கு முயலும் வழியாக அமையக் கூடாது. மாறாக அமையும்படி செய்யப்படின, கலாச்சாரப் போராட்டம் மூண்டெழுந்தே தீரும். அது வடநாடு—தென்னாடு பிரிவினையின் அவசியத்தை அருகே அழைத்து வந்து சேர்ப்பதாகத் தான் முடியும்.

இந்தியும் அடக்குமுறை ஆட்சியும்.

தமிழ் மக்கள், தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ் ஆசிரியர்கள், தமிழ் நாட்டு அரசியல் வாதிக்கள் அனைவரின் எதிர்ப்பையும் கவனிக்காமல் சென்னை அரசாங்கம் தன் அரசியல் பலத்தைத் துணைகொண்டு இந்தியைக் கொண்டுவந்துள்ளது. மாகாண அரசாங்கத்தின் போக்கை மத்திய அரசாங்கம் ஆதரிக்கிறது. இன்னும் தெளிவாகக் கூறவேண்டுமானால் மத்திய அரசாங்கத்தின் தூண்டுதலின் பேரிலேயே சென்னை அரசாங்கம் இந்தியை நுழைப்பதில் விடாப்பிடியாக இருக்கிறது என்றும் சொல்லலாம்.

இந்தி நுழைவை, மொழி, இன, கலாச்சார, அரசியல் காரணங்களை அடிப்படையாக வைத்து எதிர்ப்பியக்கம் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியுள்ளது. அந்த எதிர்ப்பியக்கத்தை அடக்குமுறையால் அடக்க அரசாங்கம் எவ்வகையில் வீச முடியுமோ அவ்வகையிலெல்லாம் வீசுகிறது. தலைவர்களைச் சிறைப்பிடிக்கிறது; கூட்டங்களைத் தடுக்கிறது; ஊர்வலங்களை மறுக்கிறது; தமிழாசிரியர்களைப் பயமுறுத்துகிறது; இந்தி படிக்க விரும்பாத மாணவர்களை வெளியேற்றச் செய்கிறது. அந்த அளவுக்கு அடக்குமுறையைத் தழுவி நிற்கிறது அரசாங்கம். இதில் வெற்றி பெறுமா, பெறாது என்பதல்ல கேள்வி; பயமுறுத்தலையும், ஆயுத பலத்தையும் உபயோகித்து கல்வி முறையில் மாறுதலைச் செய்து முடிக்க காங்கிரஸ் மந்திரிசபை ஏன் முற்பட்டது என்பது தான்!

இந்தி நுழைவு திடீரென்று உண்டாகவில்லை. அதற்குச் சார்பாகக் கொடுக்கப்படும் அடக்குமுறை பலமும் புதிதல்ல. காங்கிரஸ், மந்திரி சபைகளைக் கைப்பற்றியதுமே பணக்காரக் கும்பலின் புகவிடமாகிவிட்டது. பணமூட்டைகளுக்குப் பாதுகாப்பு

அளிக்கும்விதத்தில் பாட்டாளிகளின் உரிமைகளைப் பாதிக்கும் சட்டங்கள் பல இயற்றப்பட்டன. விலைக் கட்டுப்பாடுகளை நீக்கி பணக்காரர்களுக்குப் பக்க பலமாய் நின்று நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களைப் பஞ்சத்தில் தள்ளியது. தொழிலாளரின் வேலை நிறுத்தங்களின் காரணங்களைக் காண மறுத்து, வேலை ஒப்பந்தங்களை மீறிய முதலாளிகளைக் கண்டிக்க முடியாது, ஒவ்வொரு தடவையும் தொழிலாளரையே தண்டித்து வந்திருக்கிறது. தடையுத்தரவுகள், துப்பாக்கிப் பிரயோகம், அடக்கு முறை, புதுப்புது அவசரச் சட்டங்கள் இவைகளைக் கவனித்தால், காங்கிரஸ் சர்க்காரின் அரசியலமைப்பு நன்கு விளங்கும். அதன் முழுப்பெயர்தான் 'பாஸிசம்' ஆகும். இந்தப் பாஸிச ஆட்சியின் ஒரு பகுதிதான் இந்தியைக் கட்டாயப்படுத்துவதாகும்.

பலதிறப்பட்ட கலாச்சாரங்களும், மொழிக் கூட்டங்களும் இருப்பது தவறல்ல. கலாச்சாரம் வரலாற்றில் வழிவழி வந்த பண்பாடாகும். இந்த வளர்ச்சியை அனுமதிப்பதே முறை. ஆனால் பாஸிச ஆட்சி உடைந்துபோகிற பொருளாதார ஏகாதிபத்தியத்தைப் பாதுகாக்க முயன்று சமூக வளர்ச்சியைத் தடை செய்கிறது. அதன்மூலம் கலாச்சார வளர்ச்சியையும் தடை செய்கிறது.

ஹிட்லரின் சூரவளிப் படைகள் அண்டை அயல் நாடுகளை அடிமை கொண்டபொழுது, அந்த நாட்டுக் கல்விமுறை அழிக்கப்பட்டு, தாய்மொழிகள் தாழ்த்தப்பட்டு ஹெர்மன் மொழி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. ஆரிய கலாச்சாரம், ஆரிய இனம் சலுகைகளுடன் வளர்க்கப்பட்டன. வட நாட்டாரின் கையில் இந்திய அதிகாரம் மாறியதும் மேற்குறித்ததைப்போன்ற பாஸிச ஆட்சிமுறை தென் நாட்டின்பாற் கையாளப்படுகிறது. அதன் விளை

வாகவே வேண்டாத இந்திமொழி தென்னாட்டாரின் மீது திணிக்கப்படுகிறது.

ஒரே ஆட்சி, ஒரே கலாச்சாரம் என்று மற்ற நாடுகளை விழுங்கி, மற்ற கலாச்சாரங்களையும் ஒழித்துவிட்டு ஆள முயல்வது பாஸிசம். பக்கத்து நாடுகளுடன் அமைதியாய், மற்ற கலாச்சாரங்களை மதித்து நடப்பது ஜனநாயக ஆட்சிமுறை. ஒரே ஆட்சிமுறை, ஒரே கலாச்சாரம், ஒரே மொழி என்று கட்டாயப்படுத்த அடக்குமுறை தேவை. பல இனங்களையும், கலாச்சாரங்களையும், மொழியையும், சமாதான முறையில் பாதுகாத்து, வளர விடுவது சமதர்ம நோக்கமாகும். இந்த அடிப்படை உண்மை ரஷ்யா நாட்டுக் கல்வி வரலாற்றைக் கவனித்தால் தெரியவரும்.

ஜார் மன்னர்களின் எதேச்சாதிகாரத்தின் கீழ் பெரும் நிலப்பரப்பும், பல்வேறு இனங்களும் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தன. ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் உரிய கலாச்சாரமும், மொழியும் ஜார் மன்னர்களால் அலட்சியம் செய்யப்பட்டதுடன், அவைகளை வளரவிடாமல் தடைசெய்தனர். ரஷ்ய மொழி ஒன்றே சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. காகசஸ் மத்திய ஆசிய நாடுகள், கிழக்கே மங்கோலியா, மஞ்சூரியா பகுதிகள் போன்ற வேறுபட்ட கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட இடங்களில் கூட ரஷ்ய மொழியே கட்டாயமாகக் கல்வி முறையில் இருந்தது. தாய்மொழிக் கல்வி புறக்கணிக்கப்பட்டதால், கல்வி வளர்ச்சியின்றி அறியாமையில் அந்த நாடுகள் உழன்றன. ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பின் கல்வித்துறையில் காட்டப்பட்ட அடக்குமுறை ஒழிக்கப்பட்டு அந்தந்த இனத்திற்குரிய கலாச்சாரத்துக்கும், மொழிக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டன. இன்று ரஷ்யாவில் உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்களில்

60 மொழிகள் முதன் மொழிகளாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சோவியத் கல்விக் கழகங்கள் பிற்போக்குப் பகுதிகளில் அதிக அக்கரை காட்டுகின்றன. அந்தந்த கலாச்சாரங்களை வளர்ப்பதுடன், வளப்பமடையாத மொழிகளுக்கு இலக்கண வரம்பையும், பேச்சு வழக்கில்மட்டும் இருந்த மொழிகளுக்கு எழுத்தையும் உண்டாக்கித் தந்துள்ளன.

இது சமதர்ம ஆட்சி காட்டும் முறை. அங்குப் பல மொழிகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இந்த நாட்டிலோ மொழிச்சண்டையை உண்டாக்கி, நாட்டைத் துண்டுபோடுமளவுக்கு வெறுப்புணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்றனர். காரணம் அங்கு ஏகாதிபத்தியமில்லை; பணக்காரர்களின் கூட்டுறவில்லை; பாளிச ஆட்சி இல்லை; அடக்குமுறை கிடையாது; எனவே அலங்கோலம் கிடையாது.

கருத்தற்ற கல்வித்திட்டம்

இவ்வாறாகத் திராவிட மக்கள் வேண்டாத—அவர்களுக்குப் பயன்படாத—நாட்டிற்குப் பொருந்தாத இந்தியினை சென்னை அரசியலார் பாடத்தில் சேர்த்துவிட்டனர். சேர்க்கும் முறையில் சங்கடம், சஞ்சலம், குழப்பம், நிறைந்திருப்பதை முன்னரே விளக்கிக் காட்டினோம். 'வடநாட்டிற்கு எப்பொழுதும் பணிசெய்து கிடப்பதே எம் கடன்!' என்ற கொள்கையை ஏற்று நடக்கும் மந்திரிசபை வடநாட்டுத் தலைவர்கள் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டது. இந்தியைப் புகுத்துவதின் அவசியத்தை எந்த மந்திரியும் இதுவரையில் நேர்மையான காரணங்களால் விளக்கிக் காட்டவில்லை. எப்படிக்காட்டுவார்கள்? அவர்கள்தாம், 'வடக்கு இடம் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதைத் தவிர வேறென்றறியோம் பராபரமே!' என்று பராபரக்கண்ணியை

உள்ளத்தில் தாங்கி நடக்கும் உத்தமர்களாக இருக்கிறார்களே! மக்கள் கேள்வி கேட்டால் மழுப்புகிறார்கள். மனதில் அச்சம் தோன்றும் போது, மெளன குருநாதர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள், சிறிது விவேகம் தோன்றும்போது.

அரசியலார் வகுத்திருக்கிற மொழித் திட்டப் படி:—முதல் மொழி ஒன்று. அதுதான் நாட்டு மொழி—அதாவது தமிழ். அதை எல்லோரும் கட்டாயம் கற்றுத் தீரவேண்டும். இரண்டாவது மொழி பல. அதாவது இந்தி, உருது, அராபி, தெலுங்கு கன்னடம், மலையாளம் பிற இந்திய மொழிகள். இதில் எதேனும் ஒன்றைக் கட்டாயம் கற்றே தீரவேண்டும். மூன்றாவது மொழி ஒன்று. அதுதான் ஆங்கிலம். இதையும் கட்டாயம் கற்றே தீரவேண்டும். இந்த முறை சென்னை மாகாணப் பள்ளிகளில் முதல் மூன்று பாரங்களுக்கு முள்ள மொழிப்பாடத் திட்டமாகும். நான்காவது பாரத்திலிருந்து ஆறாவது பாரம்வரையிலும் இரண்டாவது, மொழிப்பிரிவு இஷ்டப் பாடமாகும். அதாவது மாணவர்கள் விரும்பினால் ஏதாவது ஒரு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளலாம், விரும்பாவிடில் முதல் மொழியையே அதற்குப் பதிலாக மேலுஞ்சில வகுப்புக்களுக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். நான்காவது பாரத்திலிருந்து ஆறாவது பாரம் வரையிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாடத் திட்டமுறை முதல் மூன்று பாரங்களுக்கும் கடைப்பிடிக்கப்படுமாயின், மொழியைப் பொறுத்து அரசியலார்க்குப் பெருந்தன்மை ஏற்பட்டிருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளலாம் அப்படிப்பட்ட பெருந்தன்மை இப்படிப்பட்ட பெரியவர்களுக்கு எப்படி வரும்? ஆகவே தான், மந்திரிசபையார், குறிப்பாகக் கல்வி அமைச்சர் அவினாசிவிங்கரை பரம்பரையாகக் கடைப்பிடித்துப் பழக்கப்பட்ட 'கொல்லிப்புற'

வழியை இந்தியைப் புகுத்தும் முயற்சியில் பின் பற்றியுள்ளார். முதல் மூன்று பாரங்களுக்கு, இந்தியை, மறைமுகமாக—ஆனால் பாமரர் யாரும் புரிந்துகொள்ளாத வகையில் தந்திரமாகக் கட்டாயப் படுத்தியுள்ளார். இக் காரணத்தை நன்கு புரிந்துகொண்ட இந்தி எதிப்பாளர்கள் 'இந்தி' ஏட்டில் இஷ்டப் பாடமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய, நடைமுறையில் கட்டாயப் பாடமாகத் தான் இருக்கிறது என்பதை விளக்கி வருகிறார்கள். ஆனால் கோலேந்தும் அமைச்சரிவிருந்து, கொடிதாங்கும் சாதாரணக் காங்கிரஸ் தொண்டன் வரையில் இந்தி இஷ்டப்பாடமே யொழிய கட்டாயப் பாடமில்லை என்று கிளிப்பிள்ளை மாதிரி ஒரே பல்லவி பாடிவருகின்றனர். இந்தி எப்படிக்கட்டாயப் பாடமாகப் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை விளக்கினால் உண்மை புலப்படும்.

அரசாங்கம் இந்தி இஷ்டப்பாடம் என்று உத்திரவிட்டதோடு, பள்ளிதோறும் இந்தி ஆசிரியர் கட்டாயம் இருக்கவேண்டும் என்ற மறைமுகமான உத்திரவையும் வெளியிட்டுள்ளது. அதுமட்டு மல்லாமல் நடைமுறை ஆண்டிற்கு ஆயிரம் இந்திப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் வேண்டும் என்றும், அவர்களுக்குப் பாதியளவு சம்பள உதவி (கிராண்ட்) செய்ய அரசாங்கம் தயாராயுள்ளது என்றும் வெளியிட்டுள்ளது. இரண்டாவது பிரிவு மொழிகளில் இந்திக்கு மட்டும் இவ்வளவு சலுகை ஏன்? மற்ற மொழிகளுக்கு மட்டும் இத்தகைய சலுகைகள் காட்டாததன் காரணம் என்ன? இரண்டாவது பிரிவில் அடங்கிய மொழிகளில் இந்தி சமஸ்கிருதம் இருமொழி தவிர்த்த மற்ற மொழிகளில் ஒன்றைப் படிக்க மாணவன் விரும்புவானேயானால், அந்த மொழி பயிலுவதற்கான வசதி செய்துகொடுக்கப்படவில்லை என்ற காரணங்

காட்டி மாணவனை இந்திமொழிப் பக்கம் திருப்பு கிரூர் தலைமை யாசிரியர். சமஸ்கிருதத்தை எடுத்துப் படிக்க மாணவர்கள் பொதுவாக விரும்பமாட்டார்கள். காரணம் அதனால் யாது பயனும் கிடையாது என்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்கிரூர்கள். இந்த நிலையில் இரண்டாவது பிரிவில் ஏதாவதொன்றைக் கட்டாயமாகப் படித்துத் தீரவேண்டுமென்று ஏற்படும்போது, இந்திமொழி ஒன்று மட்டுமே வசதி படைத்ததாய் விளங்குகிறது. வேறு வழியில்லாத காரணத்தால், மாணவன் இந்தியை இரண்டாவது மொழியாக எடுத்துப் படிக்கும்படி கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறான். இந்தி எடுத்துப் படிக்க அவன் சற்றுத் தயங்கினால், ஆசிரியர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டு இந்தி வகுப்பில் கட்டாயமாகச் சேர்க்கப்படுகிறான். இந்த நிகழ்ச்சிகள் சாதாரணமாக எல்லாப் பள்ளிகளிலும் அன்றாடம் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இந்தி, சமஸ்கிருதம் இரண்டிற்கு மட்டும் எல்லாப் பள்ளிகளிலும் வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் ஏனைய மொழிகள் எதற்கும் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலும் ஆசிரியர் இல்லை. எனவே தான் தந்திர முறைகளால் இந்தி மறைமுகமாகக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று எதிர்ப்பாளர்கள் தெளிவுபடக் கூறுகிரூர்கள்.

இந்தியை எதிர்த்து நிற்கும் பேரறிஞர்களும், சென்னையில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்பு மாகாண மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு தங்கள் வெறுப்பையும், கண்டனத்தையும் தெரிவித்தார்கள். இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் மொழிப் போராட்டம் மட்டுமல்ல; அது கலாச்சாரப் போராட்டம், பிரிவினைப் போராட்டமுமாகும் என்பதைத் தலைவர்கள் எல்லோரும் வலியுறுத்தி யிருக்கிரூர்கள். திரு. வி. க. அவர்கள் பேசும்போது,

“இந்தி துழைப்பு மொழிப் போராட்டமல்ல; கலைப் போராட்டம், கலாச்சாரப் போராட்டம் என்பது நன்கு விளங்கும். தமிழ் மொழிக் குள்ள பண்பில், லட்சத்தில் ஒருபங்கு கூட இந்தி மொழியில் இல்லை! இல்லை!! இல்லை!!! என்பதை அமைச்சரே ஒப்புக்கொள்ளுவார்” என்று கூறினார். பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்கள் பேசும்போது கூட,

“இந்திமொழிப் போராட்டம் மட்டுமல்ல; கலாச்சாரப் போராட்டம், மானபிமானப் போராட்டம் என்றுகூடச் சொல்வேன். இது உரிமை வேட்கைப் போராட்டமுமாகும். இந்தப் போராட்டத்தின் போது எந்த ஒரு திராவிடனாலும், எந்த ஒரு உண்மைத் தமிழ் மகனாலும், தூங்கிக்கொண்டிருக்க முடியாது”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்றும் பேராசிரியர் மறைமலை அடிகள் மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கி இந்திக் கட்டாய துழைவு தமிழர் பண்பாட்டைக் கெடுக்கும் என்று கூறினார். தோழர்கள் சி. என். அண்ணாத்துரை, புரட்சிக்கவிஞர், ம. பொ. சிவஞானம் நாரண துரைக்கண்ணன் ஆகியோர் போராட்டத்திற்குப் போர் முரசுகொட்டி அரசியலாரின் இந்திக் கல்வித்திட்ட முறையைக் கண்டித்தார்கள். போராட்டம் துவங்கிவிட்டது! வெற்றி புரி நோக்கி நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

கல்வித் திட்டமாவது கல்வித்துறை அறிஞர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறதா என்றால், அதுவும் இல்லை. முதல் மூன்று பாரங்களில் பயிலும் இளஞ்சிறார்கள்மீது மூன்று மொழிகளைக் கட்டாயமாகத் திணிக்கும் கொடுமை உலகில் வேறு எந்த காட்டுமிராண்டி நாட்டிலுங்கூட இருக்காது. மூன்று மொழிகள் ஏற்றப்படும் உள்ளம் எதையும் சரிவரத் தாங்கமுடியாமல் வளைந்து

போகுமே! இதை உணரும் தன்மை ஏனோ கல்வி அமைச்சருக்கு இல்லாமற் போயிற்று! வாரத்திற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று மணிகேர அளவில் மூன்று ஆண்டுகளில் (விடுமுறை நாட்கள் ஏறத்தாழ பாதி ஆண்டுகள் போக) பயிற்சிபெறும் பாடம் எவ்வளவு தேர்ச்சியை அறிந்துவிடப் போகிறது! அந்தக் குறுகிய காலப் பயிற்சி மனதில் தொடர்ந்து தங்கியிருக்குமா என்பதும், பயன்படக் கூடிய அளவில் வளம் பெற்றதாக இருக்குமா என்பதும் ஐயப்பாடேயாகும். இம்மாதிரியாகப் பல வழிகளிலும் குறையுடைய இந்தி பாடத்திட்டத்தைப் புகுத்துவது மந்திரி சபையின் வீண் வீம்பையும், ஆணவத்தையும் காட்டுவதற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறதேயொழிய, அறிவுடைமையைப் புலப்படுத்துவதற்குரிய அறிகுறியாக விளங்கவில்லை.

தமிழகமே ! எவ்வளவு தாங்குவாய் !

தமிழ்நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் 100-க்கு 88 பேர்கள் தற்குறிகள்; எழுத்து வாசனை அற்றவர்கள்; ஏடெடுத்து அறியாதவர்கள். அவர்களுக்கு வேண்டியது அடிப்படைக் கல்வி; மொழிப் பிரச்சினையல்ல. ஆட்சிப்பீடம் ஏறியிருப்போர் “அரசாங்கம்” என்பதற்கு நல்ல பொருளையும், நம்பிக்கையையும் கொடுக்கவேண்டுமானால், பல ஆண்டுகளாக சுதந்திரம் என்று கூறியதற்கு அர்த்தமிருக்குமானால், ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் வாழ்வையும், உயிரையும் பலி கொடுத்ததற்குப் பலனிருக்குமானால், ஏழை எளியவர் அனைவர்க்கும் கல்வி புகட்டுவதை முதல் வேலையாகக் கொள்ளவேண்டும். அதைவிட நல்ல ஒளியை, நம்பிக்கையை, புது வாழ்வை, விடுதலையை நாட்டுக்கு எவராலும் தர இயலாது. பசியால் துடித்து இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் ஏழையின்முன் “டில்லி தர்பாரையும்” “பம்பாய் ஜிலேபியையும்” கண்ணாடிக் குவளையில் அடைத்துக் காட்டுவதில் பயனில்லை. அதனால் அவனுக்குப் பசியும் நீங்காது; இவர்களுக்கு வியாபாரமும் நடக்காது. அவசியமற்ற முறையில் இரண்டு மொழிகளுக்குமேல் மூன்றாவதாக, இந்தியைக் கொண்டுவரும் பிடிவாதத்தை விட்டு, இந்திப் பிரசாரத்திற்குச் செலவிடப்படும் இலட்சக்கணக்கான பொருளை, முதியோர் கல்வித் திட்டத்தில், சிறிய தொழிற்சாலை அமைப்பதில், பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டுவதில் செலவு செய்யதல் நலம் எனத் தோன்றுகிறது; அரசாங்கத்திற்கும் பெருமையை அளிக்கும்.

ஆரம்ப நிலையில் தாய்மொழிப் பயிற்சிமட்டும் போதும். பின் உயர்தரக்கல்வி முறையில் தாய் மொழியை அடுத்து, முன்னர் காட்டிய காரணங்கள் படி இப்பொழுதுள்ள முறையைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலக் கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும். இவைகளைத் தாண்டியதும், இந்திபோன்று ஒன்றல்ல பத்துப் பதினைந்துமொழிகளை வேண்டுமானாலும் தன் விருப்பப்படி கற்று மொழிநூல் வல்லுநராகவோ, இலக்கியப் பேராசிரியராகவோ ஒருவன் ஆவதில் தடையேதும் கிடையாது. ஒரு மொழியின்மீது ஒருவருக்கு ஏற்படும் விருப்பு-வெறுப்பை, அவரிடத்தில் அன்புகொண்டிருக்கிறோம் என்ற காரணத்திற்காக மொழிப் பிரச்சினையின் அடிப்படையாக ஆக்கக் கூடாது. அந்த மொழி அவசியமா என்பதுதான் உரைகல்லாக இருக்கவேண்டும். நமது நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், ஆரம்பக் கல்வியில் தாய் மொழியும் பின் ஆங்கிலக்கல்வியைத் தொடர்ந்தும் தருவதுதான் முறை—ஒழுங்கு—தேவையான திட்டமுமாகும்.

உள்ளத்தில் எழும் எண்ணங்களை வெளியிடுவதற்கே சொற்கள்; அவற்றின் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் மொழியாகின்றன. மக்களினம் முழுவதற்கும் ஒரே மொழி உண்டாகி மற்ற மொழிகள் அழிந்து போவதென்றால் அதற்குத் தடை இல்லை. அத்தகைய நிலை உடனே உண்டாகி விடாது. காலப்போக்கில் வந்தால் வரட்டும். இப்பொழுதுள்ள நிலையில், எல்லா மொழிகளையும், கலாச்சாரங்களையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு திட்டங்களை

வகுக்கவேண்டும். இந்த வேற்றுமைகளை உடனே கட்டாய முறையில் அழிக்க நினைப்பது பாஷிச அழிவு வேலையின்பாற்பட்டதாகும். ஜனநாயகம் என்று தெளிவுடையோர் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஆங்காங்கு காணப்படும் தவறுகளையும், குறைபாடுகளையும் திருத்திக்கொள்ள வசதி தரவேண்டும். அதை விடுத்து ஒரு நிலைபெற்ற கலாச்சாரத்தை அலட்சியப்படுத்திவிட்டு, வேற்றுக் கலாச்சாரத்தைத் திணிக்க முயலுவது வரலாற்றை எதிர்த்து நிற்பதாகும். அது முடியாது; கூடாத செயலுமாகும்.

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் பல்வேறு மொழிகளும், கலாச்சாரங்களும் இருக்கவேண்டும்; இவைகளிடை ஒற்றுமை உணர்ச்சியை வளர்க்க முயலவேண்டும். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஒற்றுமை என்ற சொல்லின் கீழ் 'ஒரே விதம்' என்று கொண்டு, அடக்குமுறையை அவிழ்த்துவிடுகிறது. தென்னாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்குமுள்ள கலாச்சார, வரலாற்றுப் பொருளாதார, அரசியல் வேற்றுமைகளை மதித்து, அந்தக் குறைபாடுகளை நீக்கி, தென்னாட்டின் பொருளாதாரத்தை வடநாடு கொள்ளையடிப்பதை நிறுத்தி, தென்னாட்டின் சுதந்திர உணர்ச்சியை அடக்காமல் எங்கும் அமைதியை நிலைநாட்ட விரும்புவது ஒற்றுமைக் கொள்கையாகும். வடநாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தின் சந்தைக் கூடமாகத் தென்னாட்டை ஆக்கி, வடநாட்டு மொழிகளுக்கு அடிமையாகத் தென்னாட்டு திராவிட மொழிகளை ஆக்க விரும்புவது ஒருதலைப்பட்சமாகச் செய்ய விரும்பும் பாஷிச முறையாகும் என்று மீண்டும் மீண்டும், வற்புறுத்துகிறோம்.

காங்கிரஸ் தன்னுடைய போக்கை மாற்றிக் கொள்ளாதவரையில், மொழிச்சண்டையோ, கலாச்சாரப்போராட்டமோ நீங்காது. மற்றொரு பிரிவினைத் திட்டம் விரைவில் தீட்டப்படவேண்டிய கட்டம் வரை சென்று நிற்கும்.

இன்றைய நிலையில் தமிழக மக்களுக்கு—திராவிடருக்கு அவசியமுள்ள மொழிகள் இரண்டுதாம்: ஒன்று அடிப்படை அறிவுபெற; அது தமிழ். மற்றொன்று உலகியல் அறிவுபெற: அது ஆங்கிலம். இதற்கு மாறாக மற்றொரு வேண்டாத மொழியைப் புகுத்தும் மந்திரிசபையின் திட்டத்தை முழுமூச்சுடன் மக்கள் எதிர்த்து நிற்கவேண்டும்—கடைசி மூச்சு உள்ளவரையில் எதிர்த்து நிற்கவேண்டும்—எடுபடும்வரை எதிர்த்து நிற்கவேண்டும்.

சென்னை மாகாணத்தில் காங்கிரஸ் மந்திரி சபை ஏற்பட்டதிலிருந்து நன்மை எதுவும் விளைந்ததாகத்தெரியவில்லை. பிரகாசம் மந்திரிசபை போய், ஓமாந்தாரார் மந்திரிசபை வந்தாலும் ஆட்களில் மாறுதல் இருந்ததே தவிர, ஆட்சிமுறையில் மாறுதல் இல்லை. பாஸிச முறையில் அது வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அது நாட்டுமக்களை மேட்டுக் குடியினரிடம் காட்டிக் கொடுத்தே வாழ்கிறது. கனதனவான்களுக்குப் பக்க பலமாய், ஜமீன்தாரர்களுக்கு உற்ற நண்பனாய், இனம்தாரர்களுக்கு ஏற்றப் பாதுகாவலனாய் இருந்து வருகிறது. கடைசியாக மன்னர் ஒருவரையே 'ஆசை மணளாகை'த் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டது. நாட்டுமக்களோ புழுப்போல் துடிக்க

கிறார்கள். எங்கெங்கு நோக்கினாலும் அடக்குமுறை எப்பக்கம் திரும்பினாலும் ஏக்கம்! தொழிற்சங்கங்களுக்கு அடக்குமுறை! எதிர்க் கட்சிகளுக்கு அவசரசட்டம்! கட்சிப் பத்திரிகைகளுக்கு ஜாமீன்! காவியங்களுக்கும் நாடகங்களுக்குத் தடை! எதிர்த்துப் பேசினால் அபராதம்! ஏனென்று கேட்டால் சிறைத் தண்டனை! கூடிச்சென்றால் தடியடி! கூட்டம்போட்டால் கண்ணீர்ப்புகை! கலைய மறுத்தால் துப்பாக்கிப் பிரயோகம்! இவை ஒருபக்கம். மற்றொரு பக்கத்தில் அறியாமை, ஏழ்மை, உணவுப் பஞ்சம், விலையேற்றம், கூலிக்குறைவு, வேலையில்லாத திண்டாட்டம், பட்டினிச்சாவு போன்ற பயங்கர நிலைகள். ஒரு புறத்தில் வேட்டுச்சத்தம்! மற்ற பக்கத்தில் வேதனையின் குரல்! சிந்துகிற இரத்தம், வழிகிற கண்ணீர், சென்னை மாகாணத்தில் இவ்வளவும் போதாதென்று மறைமுகமாக இந்திக் கட்டாயம் வேறு!

திராவிடத்தில்—தமிழகத்தில் எவ்வளவு இடர்கள்! தொத்துநோய், ஏழ்மை, பட்டினிக் கொடுமை, பணக்கார தொல்லை தொடர்ந்தடிக்கும் சூறையிலே இத்தியோ இந்தி! ஏ தமிழகமே! நீ எவ்வளவு தொல்லைகளைத்தான் தாங்குவாய்!

அறிஞர்
அண்ணாவின் நூல்கள்

கைவசம்

ரோமாபுரி ராணிகள்	2	4
கம்பரசம்	1	8
சிறு கதைகள்	1	0
கற்பனைச் சித்திரம்	1	0
குமரிக் கோட்டம்	1	0
ஆரிய மாயை	1	0
ஜமீன் இனும் ஒழிப்பு	1	0
உகைப் பெரியார்	1	0
விடுதலைப் போர்	1	0
வர்ணஸ்ரமம்	0	12
நிலையும் நினைப்பும்	0	12
ரேடியோவில் அண்ணா	0	12
தாழ்ந்த தமிழகம்	0	8
மே தினம்	0	5
பணத் தோட்டம்	1	0

